

CONSTANTIN M. BORCIA

**UNIVERSUL, VIAȚA, CONȘTIINȚA -
ÎNȚRE ADEVĂR ȘI ILUZIE**

- □ PROZA FANTASTICĂ, INSEMNAȚI, IPOTEZE -

Editura
PRINTECH

Editura Printech

**Editură acreditată de Consiliul Național al Cercetării Științifice din
Învățământul Superior**

TIPAR:

S.C. ANDOR TIPO S.R.L. - EDITURA PRINTECH

Str. TUNARI, nr. 11, sector 2, BUCUREȘTI

Tel./Fax: 021.211.37.12; 021.212.49.51

E-mail: andortipo@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BORCIA, CONSTANTIN M

Universul, viața, conștiința, între adevăr și iluzie / Constantin M. Borcia.

București :Printech, 2011

Bibliogr.

ISBN 978-606-521-672-3

821.135.1-252

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia

Coperta și ilustrațiile interioare: Constantin Borcia

Traducerea în limba engleză: <http://translate.google.com>

Contact: E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com , București, România

© Copyright 2011

**Autorul își asumă responsabilitatea privind conținutul cărții.
Reproducerea integrală sau parțială a textului prin orice
mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o
ilegalitate morală...**

UNIVERSUL, VIAȚA, CONȘTIINȚA –

ÎNTRE ADEVĂR ȘI ILUZIE

– PROZĂ FANTASTICĂ, ÎNSEMNĂRI, IPOTEZE –

–

UNIVERSE, LIFE, CONSCIOUSNESS –

BETWEEN TRUTH AND ILLUSION

- FANTASTIC PROSE, NOTES, ASSUMPTIONS -

"Anaximandru a afirmat... drept principiu... al realităților Nemărginitul... De acolo de unde se trage nașterea realităților, de la acele lucruri le vine și pieirea întru acestea, după legiuita cuviință. Căci ele au a-și da socoteală și unele altora pentru nedreptate, potrivit cu rânduiala timpului."
ANAXIMANDRU / SIMPLICIUS PHYSICA 24,13, PAG 138, 139

Dedicatie: *Pentru cei ce au fost, pentru cei ce sunt și pentru cei ce vor veni...*

"Anaximander said ... as a principle ... realities of unlimited ... From there, where to draw the birth of reality, it comes from those things and ruin them fully, as lawful discretion. For they have to give account and some others for injustice, according to the order of time. "

Anaximander / PHYS Simplicius 24.13, PAG 138, 139

Dedication: For those who were for those who are and those to come ...

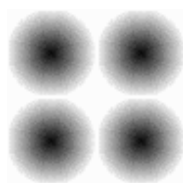
UNIVERSUL, VIAȚA. CONȘTIINȚA - ÎNTRE ADEVĂR ȘI ILUZIE
(PROZĂ FANTASTICĂ, ÎNSEMNĂRI, IPOTEZE)
UNIVERSE, LIFE, CONSCIOUSNESS – BETWEEN TRUTH AND ILLUSION
(FANTASTIC PROSE, NOTES, ASSUMPTIONS)

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia

Coperta și ilustrațiile interioare: Constantin Borcia

Traducerea în limba engleză: <http://translate.google.com>

Contact: E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com , București, România

Autorul își asumă responsabilitatea privind conținutul cărții.
Reproducerea integrală sau parțială a textului prin orice mijloace, fără acordul
scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate morală...

București, 1994 - 2011

ROMÂNIA

UNIVERSUL, VIAȚA, CONȘTIINȚA –

ÎNTRE ADEVĂR ȘI ILUZIE

– PROZĂ FANTASTICĂ, ÎNSEMNĂRI, IPOTEZE –

–

UNIVERSE, LIFE, CONSCIOUSNESS –

BETWEEN TRUTH AND ILLUSION

- FANTASTIC PROSE, NOTES, ASSUMPTIONS -

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE / 4

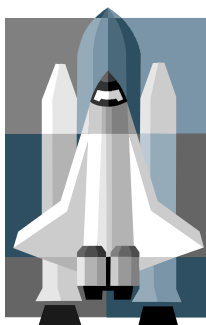
→ DOUĂ POVESTIRI / 5

1. GENERATORUL DE IDEI / 5

2. EXPERIMENTUL SUPREM / 14

→ CĂUTÂND ABSOLUTUL – ÎNSEMNĂRI ȘI IPOTEZE / 43

TEXT IN ENGLEZĂ - TEXTS IN ENGLISH / 60

UNIVERSUL, VIAȚA, CONȘTIINȚA

– PROZĂ FANTASTICĂ, ÎNSEMNĂRI, IPOTEZE –

Cuvânt înainte

Cred că se poate reduce complexitatea existenței la trei componente: Universul, Viața, Conștiința... Universul este tot ceea ce există, Viața este tot ceea ce dă un sens Universului, iar Conștiința este tot ceea ce dă o semnificație Universului... Într-un anumit fel, Existența înseamnă de fapt, reuniunea dintre Univers, Viață, Conștiință...

În această lucrare încerc să exprim câteva gânduri și idei referitoare la Univers, la Viață și la Conștiință, cuprinzând două părți.

Prima parte conține două povestiri. În prima povestire, intitulată "Generatorul de idei", este prezentată o ipoteză și anume, un computer capabil să... creeze (altfel spus, se sugerează un anumit fel de interacțiune dintre Viață, Conștiință și Univers)...

În cea de-a doua povestire, intitulată "Experimentul Suprem", este prezentată o ipoteză care mi s-a părut interesantă și anume materializarea unui... Univers (altfel spus, este prezentată posibilitatea creării unui Univers de către... conștiință).

Partea a doua conține mai multe însemnări și câteva ipoteze... Aș semnală printre ipoteze – ipoteza conservării generalizate și ipoteza echivalenței generalizate, ipoteza Hiperstructurii Universului, ipoteza pluralității biosferelor și a rolului acestora în Univers...

Sper ca, în final, să se desprindă ideea că există o întrepătrundere între Univers, Viață și Conștiință, acestea nu pot fi separate !... Nu se poate face un model despre Univers, spre exemplu, fără să se ia în considerație simultan și Viața și Conștiința...

În sfârșit, să mai consemnez un citat care mi se pare foarte potrivit...

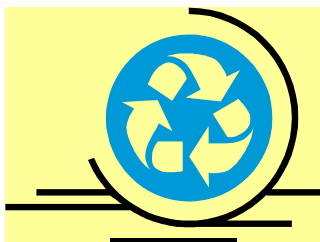
"Motivul pentru care universul este veșnic este faptul că el nu trăiește pentru sine, ci dă viață altora în timp ce el se transformă."

Lao Tzu

(<http://www.citate-celebre.com/tag/univers/>)

Cu bine,

Dr. Chim. Constantin Borgia

GENERATORUL DE IDEI

" Citim în literatura științifico-fantastică despre calculatoare care capătă puteri de gândire supraumane și încep să exercite o tiranie asupra oamenilor.

Eu nu am nici o teamă că s-ar putea întâmpla un asemenea lucru, în orice caz nu în 1984."

M.W. WILKES

Camil crease un computer înzestrat cu inteligență artificială, cu creativitate artificială, construit pentru a produce idei. În prima etapă, urma să genereze idei, subiecte și scheme literare. În faza a doua, genera idei și scheme științifice și tehnice. Pentru primele teste, Camil îi invitasese să asiste pe câțiva prieteni apropiați și pe maestrii săi: ciberneticianul Ring, filologul Topplin, pe matematicianul Mobius și pe fizicianul Falcot.

- Nu știi nici eu în acest moment ce va crea, ce idei, ce subiecte literare va produce Genid, așa l-am denumit... Pentru început, va produce idei și subiecte de proză literară fantastică și științifico-fantastică... Mărturisesc că sunt foarte emoționat... Comunicarea dintre el și noi se poate face fie direct, fie prin intermediul unor dispozitive de vizualizare cu imagini holografice, numite, stereoecrane... De fapt acestea vor fi utilizate mai mult în altă etapă, atunci când îi voi cere lui Genid să genereze idei științifice și tehnice, în special pentru diverse simulări, scheme, formule...
- Sunt curios să aud și să văd ce poate crea acest... Genid, spuse Topplin.
- Da și eu sunt foarte curios ! Deși sunt fizician, mărturisesc că mă interesează literatura beletristică, spuse Falcot.
- Fără îndoială că dacă se va dovedi capabil să producă idei, fie ele chiar și idei literare, vreau să zic idei interesante, atunci asta va fi o mare victorie a ciberneticii, mormăi Ring.
- Și a matematicii, strigă Mobius. Abia aștept să îl văd la lucru...

S-au așezat în jurul pupitrului de comandă, iar Camil a conectat computerul la sursa de energie. Tuși de câteva ori și spuse...

- Indicator A.I.Z.O.O.N. 7779. Treci pe activitate de ordinul unu. Transcrie pe terminalul unu. Cuplează și sintetizatorul de imagini, astfel încât pe stereoecranul cu imagini holografice să apară imaginile sau filmul subiectului, a ideilor respective... Terminat. Recepție.

După un scurt timp s-a auzit un glas profund, grav, ce se auzea dinspre difuzoarele montate peste tot în cameră...

- Am trecut pe activitate de ordinul unu. M-am conectat la stereoecranul cu imagini holografice... Încep generarea ideilor, a subiectelor și a povestirilor...

*

POATE CĂ NE VOM ÎNTÂLNI SEMENII...

Cu mult timp în urmă, mă plimbam, după cum obișnuiam, pe străzile orașului Bologna cuprins de diferite gânduri și sentimente... La un moment dat, am zărit un om trântit pe asfalt... Am crezut că avusese un infarct sau o congestie cerebrală și m-am apropiat de el... Și în minte au început să-mi apară tot felul de gânduri dintre cele mai stranii...

" Oare de cât timp navigăm pe acest imens ocean de energie neutrinică prin spațiul cosmic nemărginit ? Suntem ființe inteligente și am pornit cândva, de undeva, în speranța de a găsi semeni, dacă nu în ceea ce privește forma de viață, măcar în ceea ce privește inteligența... Dar, oricât am colindat, deși am întâlnit numeroase forme de inteligență, nu am reușit deloc să comunicăm ! De fapt... noi am fost creați demult, cândva, de niște ființe inteligente... Ne amintim că strămoșii noștri erau roboți cuantici specializați în depanarea neuronilor, a rețelelor neuronale și a creierelor și mulți dintre ei au fost distruși... Au vrut să nimicească ființele care le creaseră, dar alte ființe venite din adâncul cosmic i-au ajutat pe creatori și au distrus pe cei mai mulți dintre strămoșii noștri... Aceia care au scăpat de distrugere, au evoluat... Am apărut noi și am început să călătorim prin cosmos... Am ajuns aici, pe acest corp cosmic, pe această planetă și am întâlnit acest organism îmbătrânit, care seamănă întrucâtva cu ființele care i-au creat pe cei care ne-au fost strămoși... Acum vom depana acest creier și apoi vom pleca... Vom pleca să ne întâlnim semenii... care există undeva, undeva... Poate că îi vom întâlni !... "

Apoi am văzut că omul a oftat, s-a ridicat și a plecat... Totul s-a petrecut fulgerător: abia mă apropiasem de individ, mă depărtasem și iar mă apropiasem că... s-a și ridicat și a plecat !

A fost aproape o nălucire !... Un timp, am privit în gol, stupefiat, năucit, apoi am plecat, pierzându-mă în depărtări și în noaptea care se lăsa încet, încet...

Nu știu și nu voi ști probabil niciodată ce a însemnat sau ce sens a avut această întâmplare...

DISPARIȚII MISTERIOASE...

Stăteam într-un salon al unui spital împreună cu alți bolnavi, așteptând să ne vindecăm. Într-o zi au fost aduși în salon doi oameni ciudat de asemănători și ciudat de urâți. Aveau nasuri ca niște ciocuri de rață, buze ca de iepure și urechi rupte. Au fost internați în spital deoarece aveau fracturat osul brațului drept... După un timp, ne-au povestit ceva incredibil...

" Era unul, Dundu, cunoscut în orașul B. Era un geamgiu priceput. Într-o noapte, vine la Nelu (unul dintre bolnavi), nevasta lui Dundu și îi spune că acesta a murit și că este la morgă și îl roagă să o însoțească până acolo... Împreună cu Nelu vin și Sile (celălalt bolnav) și Rică (alt prieten). În timp ce mergeau spre morgă, apare un moș care avea un chip urât, un chip bizar, avea buză de iepure, nas ca un cioc de rață și urechile rupte... Acesta le spuse:

- *Vă duceți, stați zece minute și apoi plecați. Dar nu vorbiți nimic !...*
- *Dar dumneata cine ești ? îl întreabă Nelu.*

— *Cineva, cineva... și vin de departe, de foarte departe !...*

Și dispăre, învăluit de un vârtej... Ajunși la morgă, au intrat, au deschis un frigider și l-au văzut pe moșneag alături de Dundu !... Au leșinat, iar dimineața i-a trezit paznicul și au văzut o grămadă de cadavre ! Se întorc apoi acasă. L-au luat pe Dundu, l-au pus în sicriu și au stat de veghe la căpătâiul lui...

La un moment dat, îl văd pe... același moșneag, râzând cu hohote și dispărând apoi, topindu-se ca o bucată de gheață încălzită... Au trecut nenumărați ani de atunci...

Cei trei s-au despărțit... După ani de zile s-au reîntâlnit. S-au privit... Toți trei semănau uluitor: aveau nasuri ca niște ciocuri de rață, buze ca de iepure și urechi rupte !... S-au dus la un restaurant și s-au îmbătat... Apoi, i-a lovit o mașină și ca urmare, Rică a murit, iar Nelu și Sile s-au ales cu fracturi ale brațului...

Însă, înainte de a fi luați de mașina salvării, au apucat să vadă cum Rică se topea ca o bucată de gheață încălzită, având pe față un rânjă înfiorător..."

După ce am ascultat povestea, ne-am spus fiecare părerea: unul spunea că ar putea fi adevărat, altul că ar fi o nălucire, iar altul că ar fi o născocire... În ceea ce mă privește, nu credeam nimic din povestea lor. Până într-o noapte când, neputând să dorm, stăteam de veghe și deodată am auzit cum cei doi au hohotit... înfiorător și am văzut cum s-au topit, acolo, în pat, ca... *o bucată de gheață încălzită*... Dimineața, când medicii ne-au rugat să spunem ce știm despre cei doi bolnavi, nimeni nu a putut să spună nimic...

METAMORFOZE...

Cu mulți ani în urmă, demult, mă întorceam spre casă. Era iarnă. O iarnă cumplită... Mergeam pe jos și în depărtare se auzeau urletele lupilor care se apropiau... Până la urmă lupii m-au sfârtecat ! Dar, în timp ce eram înfulecat de lupi, simțeam că existam în fiecare din... animalele care mă înghițiseră !... Era... straniu ! Apoi, după ce am fost mâncat de lupi, a urmat o succesiune de evenimente amețitoare... Toți lupii care mă mâncaseră au fost la rândul lor uciși, carnea lor a fost prefăcută într-o pastă și a fost dată drept hrană la păsări... Una dintre păsări, un curcan, a fost cumpărat de un cetățean care, la rândul lui, l-a mâncat...

Ceea ce a urmat a fost extraordinar ! După ce omul a mâncat curcanul, după asta, individul s-a transformat: devenise... Tim Cesbos ! Adică... EU ! Totul se schimbă la acel om: dintr-o namilă de om, devenise un pitic, adică... eu, eu, cu toate cunoștințele și experiența mea ! Avea... conștiința mea !

A fost uluitor ! Inexplicabil ! M-am uitat în oglindă și am văzut... chipul meu ! Da ! Eram eu ! Trupul meu, fizionomia mea, caracterul meu ! Nu știu ce s-a întâmplat din momentul în care am fost mâncat de lupi, până când o parte din substanța din care sunt sau am fost alcătuit, a ajuns în stomacul acelui individ, care s-a transformat, devenind... eu ! Nu știu, nu știu ce s-a întâmplat... Apoi am fugit din casa acelui om. Am ajuns la mine acasă... Am citit apoi, în ziare, despre dispariția misterioasă a individului... Astfel stând lucrurile, mă întreb: ce este viața ? Ceva sau nimic ?

Spirit sau materie ?... Dar asta încă nu este tot. Peste câteva zile m-am pomenit cu o mulțime de... Tim Cesbos în casă...

Am aflat că... toți cei care mâncaseră păsările hrănite cu pasta aceea făcută din carnea lupilor, se transformaseră și deveniseră... Tim Cesbos ! Adică... EU !...

UNIVERS PARALEL

Dino Sontag susține că a călătorit în timp, în trecut... Dar nu așa, un fleac de câteva mii de ani... A călătorit cu milioane și chiar cu miliarde de ani în trecut ! Cum a călătorit ?... Cine știe ? Aici e problema... Cu ce ? Cum ? Spunea ceva în legătură cu spațiul și timpul denumit "închis în sine"... Zicea că Universul nostru se găsește de fapt într-o singură particulă limită, ultimă, adică o... singularitate, care există un interval de timp infim, cam zece la puterea minus patruzeci și trei secunde... Printr-un proces foarte complicat, poate fi creat un câmp de forțe fundamental, capabil să transporte pe oricine, oriunde și oricând în Univers... Nici el nu înțelegea prea bine ce înseamnă toate astea, cert este însă că a fost în... perioada de început a evoluției Pământului... Pe vremea aceea, Pământul forma un sistem planetar dublu, împreună cu o altă planetă pe care trăiau ființe inteligente. Din așa zisele convorbiri avute cu acele ființe, Dino Sontag a aflat că Soarele, la rândul lui, făcea parte dintr-un sistem stelar dublu, împreună cu o stea, stinsă actualmente, numită Geminga... A mai povestit că, în urmă cu foarte mult timp, când această stea era un astru fierbinte ca și Soarele, pe o altă planetă a sistemului său planetar, se dezvoltase o civilizație. Aceasta nu a putut împiedica stingerea acelei stele, când, după miliarde de ani de evoluție, ajunsese să-și epuizeze combustibilul nuclear... Reprezentanți ai acelei civilizații, în explorările lor prin cosmos, au descoperit sistemul solar și sistemul planetar dublu, format din Pământ și o planetă, pe care Dino Sontag o denumise Etheria... Pe această planetă, Etheria, povestea mai departe Sontag, începuse să se formeze o civilizație... După mult timp, civilizația care provenea de pe planeta stelei Geminga s-a contopit cu civilizația care se forma pe Etheria... Civilizația aceasta hibridă, a efectuat mai multe experimente cu Soarele... Scopul respectivelor experimente era ca reacțiile termonucleare care aveau loc în Soare, să fie controlate... Dar, cine știe în ce fel s-a greșit, că puțin a lipsit să nu se producă o catastrofă cosmică ! După mult timp, timp în care pe Pământ apăruse și evoluase viața, acea civilizație hibridă, a strămutat planeta Etheria, undeva, pe la marginea sistemului solar... Dino Sontag a mai povestit că, acea civilizație hibridă, are un proiect grandios, care constă în amorsarea reacțiilor termonucleare pe planeta Jupiter. În sfârșit, mai spunea Dino Sontag, nu știe cum, dar a revenit în timpul și în spațiul nostru...

E bine de știut că "Dino Sontag" este numele dat de echipa de constructori unui cyborg de ultimă generație, dotat cu capacități paranormale, fiind medium de clarviziune...

ULTIMA AVENTURĂ

Când își dădu seama că era un om veninos, adică un om care avea, precum șerpii, o pungă cu venin, undeva în cavitatea bucală, îl cuprinse un tremur nervos. Așa se născuse. Cine știe ce mutații genetice îl făcuse să fie altfel decât ceilalți oameni... Când deveni conștient de acest fapt, era un adolescent. Mușcase un câine de cap, în timp ce câinele se repezise la el să-l înhațe. El se alesese cu câteva zgârieturi, iar câinele rămăsese ca și trăznit pe caldarâm... După întâmplarea asta, a știut că era un om foarte puternic. Nu dezvălui nimănui nimic. Crescu, se maturiză și deveni un om bolnav sufletește... Nu era zi în care să nu se chinuie.

Era bântuit de vise sumbre, se visa șarpe, se visa că era regele șerpilor, undeva în junglă, țipa, se zvârcolea... Nu exista calmant, sau somnifer care să îl ajute să aibă un somn profund, întremător ! Cu timpul s-a schimbat și a devenit un aventurier. Colinda lumea în lung și în lat. Banii îi procura ucigând și jefuind noaptea trecătorii singuratici, mușcându-i. Otrava era foarte puternică, practic, ucidea instantaneu... După un alt timp, nemaiputând să suporte viața aceasta lipsită de sens, se hotărî să aibe ultima aventură... Moartea... Intră într-un cimitir, căută un cavou și descoperi aici un sicriu gol... Se așeză în el, puse capacul deasupra lui și bău dintr-o sticlă care conținea o soluție concentrată de sodă caustică... Urmă o zvâcnitură, o încordare a întregului organism, o tresărire și apoi, gata... Nu a mai simțit, nu a mai știut nimic... Murise... După ani de zile a fost descoperit de proprietarii cavoului. Aceștia au vrut să scoată sicriul din cavou și, dând la o parte capacul acestuia, au văzut un cadavru descompus, putrezit... Au alertat autoritățile care, fără multe formalități, au dus cadavrul la crematoriu să-l ardă... A ars timp îndelungat. Într-un târziu, nu mai rămăsese decât o grămadă de cenușă ! Când au intrat în cuptor să adune cenușa, cei doi oameni de serviciu au căzut, de parcă ar fi fost loviți de trăsnet – atmosfera din interiorul cuptorului, era ucigătoare !... Așa ceva nu se mai întâmplase niciodată – grămada de cenușă emana un gaz otrăvitor !... Până la urmă, cenușa a fost strânsă, introdusă într-o urnă, iar aceasta a fost depozitată undeva, într-un loc unde se strâneau deșeuri... Acesta a fost destinul unui om straniu, poate al unui mutant, a cărui viață a însemnat de fapt moarte. O moarte vie !... A mai fost un caz straniu... A fost om care, la fel ca și țiparii electrici, putea electrocuta pe oricine voia; era un om... electric ! Acel om a fost împușcat și a murit apoi în urma rănilor provocate de gloanțe...

UN TRIUMF AL VIEȚII ASUPRA MORȚII

" Lucram în laborator la sintetizarea unui medicament nou, pe care voiam să-l denumesc... " Hilohadran", adică "substanță puternică", un medicament care creștea vitalitatea organismului, stimulând în același timp și regenerarea celulară. Trebuie să mai precizez că, pe masa pe care lucram, se aflau și câteva pastile conținând cianură de potasiu... Voiam să studiez efectul hilohadranului asupra acestei puternice otrăvi care este cianura de potasiu... Speram ca hilohadranul să constituie un antidot pentru această otravă. În acest sens făceam experimente cu niște cobai. Între timp, având o ușoară indispoziție, am scos dintr-un flacon o pilulă de hidroxizin, un medicament utilizat ca tranchilizant, altfel spus, era un sedativ ușor și am pus pilula asta pe masă, alături de pastilele cu cianură de potasiu.

Tocmai mă pregăteam să iau pilula de hidroxizin, când în laborator a intrat o asistentă care m-a anunțat că trebuie să mă duc la director... M-am dus la director și acesta mi-a spus că îl interesează foarte mult hilohadranul și că este necesar să-i prezint un raport privind stadiul cercetărilor referitoare la acest medicament... M-am întors în laborator, am luat ceea ce eu am crezut că era pilula de hidroxizin și am înghițit-o... După asta, uitându-mă mai bine, am constatat că săvârșisem o eroare îngrozitoare... De fapt, în locul pilulei de hidroxizin, înghițisem pastila cu cianură de potasiu !... La început am simțit că teama mă cuprinde tot mai mult... Apoi teama s-a transformat în spaimă... O spaimă cumplită... Am luat și am înghițit disperat o mare cantitate de hilohadran... Speram ca hilohadranul să fie un antidot pentru otrăvă... Speram, așa cum speră un naufragiat aflat în largul oceanului să fie salvat în ultima clipă de viață !... Eram disperat, dar faptul că încă nu murisem, începea să-mi dea speranțe că voi supraviețui ! Chiar am administrat unor cobai cianură de potasiu și în același timp le-am administrat și hilohadran... Am fost extrem de dezamăgit de faptul că toți acei cobai au murit !... Viața a devenit pentru mine aproape de nesuportat ! Am consultat numeroși medici, numeroși terapeuți, dar degeaba ! Eram mereu înspăimântat pentru că știam că puteam să mor în orice moment !... De fapt și înainte de a se produce accidentul acesta, eram o fire pesimistă... În familia mea, multe rude apropiate sau depărtate, decedaseră, unele chiar sub ochii mei !... Pe de altă parte, mă întrebam, de ce nu... murisem încă ? Ce anume a făcut să trăiesc, după ce am luat pastila aceea conținând... cianura de potasiu ?... Să fi avut totuși efect... hilohadranul ? Dar de ce acesta nu a avut efect asupra cobailor ?... De fapt... ce se va întâmpla ? Când se va sfârși acest coșmar ?... Nu mai aștept absolut nimic de la viață !... Nu mai sper nimic !...

Viața mea se desfășoară între crizele de spaimă cumplită, de groază delirantă, în care tot Universul pare că se prăbușește, pare că se destramă și momentele de acalmie, de luciditate... Sedativele pe care le iau, nu au efect !... Sunt momente când... trăiesc... neantul !... Sunt momente când, spaima devine groază, nervozitatea devine delir... Pentru mine, lumea se prăbușește... Totul este groază, delir, am sentimentul unei catastrofe iminente... Apoi, apare angoasa... Când angoasa atinge punctul culminant, am o revelație... Sentimentul catastrofei iminente dispare și concomitent întunericul și liniștea pun stăpânire pe mine, pe conștiința mea, care devine ca un pustiu nemărginit... Atunci, pentru un timp ce pare că se dilată la infinit, percep... neantul sau neființa !... Este un sentiment extraordinar, indescriptibil, este un sentiment... infernal ! Apoi... percep efectiv senzația de frig pătrunzător, de beznă, de liniște profundă, de cădere vertiginoasă într-un abis fără sfârșit... Și deodată, brusc, mă "trezesc" la realitate după această aventură stranie, sleit de puteri, înmărmurit... Nu îmi rămâne decât să mă chinui astfel, deoarece, chiar în aceste condiții nu vreau să mă sinucid !... Până când ? Nu o voi ști probabil, niciodată !... "

Omul acesta este acum în vârstă de o sută optzeci de ani, fiind considerat unul dintre cei mai longevivi oameni din toate timpurile !... Cazul său constituie o enigmă a vieții... Un triumf al vieții asupra morții !...

IMPREVIZIBILITATE...

Voi prezenta în cele ce urmează o întâmplare interesantă... Întâmplarea respectivă a fost consemnată pe niște foi de hârtie, pe care le-am găsit într-o casă părăsită... Este o relatare destul de ciudată după cum se va vedea...

" Mă numesc Bezas Dorin și m-am născut în luna aprilie, ziua 17, anul 1958... Într-o zi, mai exact pe data de 18 septembrie, anul 2009, am văzut o fotografie din anul 1930... Imaginea arăta o porțiune din strada Lipsani... În partea dreaptă a imaginii erau niște clădiri, iar în fața clădirilor erau nenumărați oameni; în partea stângă a imaginii se vedeau mai multe automobile...

Tot privind fotografia, încercam să-mi răspund la întrebarea: oare de ce stăteau acolo atâția oameni ?... Ce așteptau ?...

Au trecut câteva zile... Din nou m-am uitat la fotografie... Din nou m-a cuprins acea atmosferă a acelei epoci, din nou mă întrebam... ce căutau atâția oameni acolo ?... Eram foarte surprins, foarte curios, foarte intrigat... Simțeam ceva... de nescris... Au mai trecut câteva săptămâni... Mă aflu unde, într-o localitate... Mai exact mă aflu în comuna Adâncata, unde îmi petreceam concediul de odihnă, la niște rude... Deodată s-a iscat din senin, un vârtej, apoi au început să se vadă niște fulgere și să se audă tunete... Turbulența aerului era foarte mare... Deodată am văzut un fulger imens și am auzit o bubuitură asurzitoare... Nu am mai știut nimic... După un timp m-am trezit... Când m-am trezit, mă aflu pe strada... Lipsani și stăteam lângă niște oameni... Imaginea din fotografia pe care o priveam cu atâta insistență, devenise... REALITATEA însăși !

Nu vreau să descriu ce spaimă cumplită m-a cuprins ! Călătorisem în timp !... Dar... cum a fost posibil ?... Am intrat în panică !... Apoi, după un timp, am început să mă liniștesc... Apoi am început să vorbesc cu un om... I-am spus acelui om că vin din viitor, că va avea loc un război, un război nimicitor, apoi monarhia va fi abolită, apoi va fi o revoluție... Omul mă privea cu multă neîncredere... Spre a-l convinge, i-am arătat buletinul de identitate și certificatul de naștere, din care reieșea clar că mă născusem în anul 1958, luna septembrie, ziua 18... I-am spus că nu am unde să mă duc, i-am spus că sunt un străin... Omul m-a luat și m-a dus apoi într-o casă... Mi-a spus că mă poate găzdui o vreme... După un timp, m-am recules și am scris pe niște foi de hârtie, despre ceea ce mi s-a întâmplat... În sfârșit, cred că voi pleca undeva departe și nu mă voi mai întoarce niciodată... Uitându-mă la acei oameni din anul 1930, mă întreb, oare ce cred aceștia că va fi în viitor ? Oare ce speranțe au ? Oare ce viziuni au ?...

Oare își imaginează că va începe un război nimicitor ?...

Pe de altă parte, cum s-a realizat această călătorie în timp ? Se pare că se produc în această lume fenomene pe care nu le înțelegem și dacă nu le înțelegem, le ignorăm... Și ne iluzionăm că... le știm pe toate... Ei bine nu le știm și nu vom ști niciodată totul ! Nu vom ști niciodată totul despre acest straniu Univers !...

Poate că există evenimente extraordinare care se produc, spre exemplu, odată la... trei miliarde de ani !... De ce nu ?...

17 octombrie 1930, Bezas Dorin, un om oarecare... "

Sub acest text, mai era un mesaj...

"După ce omul acesta ciudat a dispărut, l-am căutat... După două zile l-am găsit la morgă... Era mort !... L-am înmormântat creștinește, iar pe cruce i-am scris numele, Bezas Dorin, precum și anii între care a trăit, respectiv, data nașterii: 17 aprilie 1957 și data morții: 18 octombrie 1930... Dumnezeu să îl odihnească..."

Oare chiar va avea loc un razboi... mondial ?... Oare chiar regele nu va mai domni ? Oare va avea loc o revoluție ?... Greu de crezut !..."

Ei bine, ce mai este de spus ?... Cred că ar mai trebui spus următorul lucru...

Oricât de mult vom ști, va exista întotdeauna... o lume NECUNOSCUȚĂ, INCREDIBILĂ, STRANIE... Da, va exista această lume chiar și când vom ajunge la stele, chiar și când vom coloniza planetele, chiar și când vom colabora cu ființele extraterestre, chiar și când moartea nu va mai fi moarte și viața nu va mai fi viață...

* * *

Un minut sau două a fost liniște. Apoi Camil se adresează computerului...

- Atât ?... Recepție.
- Ar mai fi ceva. Titlul... "*O crimă...*" Subiect. Un individ, numit Turring, plănuiește să construiască un computer dotat cu inteligență artificială, cu creativitate artificială. Muncește mereu ani și ani de zile. În sfârșit, planurile și studiile erau pe terminate și urma să înceapă construirea computerului. Într-o zi se întâlnește cu un prieten, care se numea Camil, de care, cu ani în urmă, era nedespărțit. Îi împărtășește aspirațiile lui, îi arată planurile și îi spune că tot ceea ce va realiza, va fi ceva epocal. Prietenul îl ascultă cu atenție și o idee dementă îl străfulgeră— să îl omoare și să îi fure planurile ! Ceea ce și face... Cadavrul îl îngroapă într-un anumit loc. Cu toate cercetările întreprinse de mulți detectivi, enigma legată de dispariția lui Turring rămâne neelucidată. Camil având planurile, începe construcția computerului și a clădirii care îl adăpostea. Trebuie precizat că acest supercomputer dotat cu inteligență artificială, necesita de fapt o întreagă rețea de alte calculatoare și de arhive așa încât pentru realizarea lui se impunea desigur construirea în prealabil a unei clădiri... Este important de precizat acest lucru, pentru că impresia generală la ora actuală este că în general computerele sunt de mici dimensiuni, eventual portabile; în cazul calculatoarelor inteligente și creatoare, deocamdată, situația este diferită... Reiau ideea... Sub fundația clădirii ascunde cadavrul lui Turring... În sfârșit, clădirea și computerul sunt construite. La ședința inaugurală, Camil a invitat câțiva prieteni și câțiva savanți de renume mondial. Computerul, denumit ca și mine, Genid, prezintă câteva idei, câteva subiecte, iar la sfârșit, povestește un subiect cu titlul "*O crimă*"... Camil și prietenii lui prezenți la această ședință inaugurală, rămân insensibili la subiectul prezentat... Totuși, din curiozitate, un savant dorește să verifice dacă se află ceva sub fundație. Camil nevrând să pară suspect, cheamă o echipă de constructori și începe cercetarea... După un timp, găsesc într-adevăr un cadavru...
- Au găsit un cadavru ? Într-adevăr ? Ce fel de cadavru ? întrebă fizicianul Falcot.

- Vă rog domnule Falcot să nu mă întrerupeți ! Așadar, reiau povestirea !
 - Au luat... sau mai bine zis li se păru că au luat cadavrul și l-au dus afară din incintă, dar când au ajuns afară, cadavrul se volatiliză... Și-au dat seama că Genid îi sugestionase ! Reîntorcându-se la locul unde li se păruse că luaseră cadavrul, l-au găsit tot acolo !... De fiecare dată când încercau să ia cadavrul, se producea același lucru – afară cadavrul se dezintegra pur și simplu, dar întorcându-se în clădire, îl găseau în același loc ! În sfârșit s-au lăsat păgubași și au revenit în camera unde se găsea Genid... Acesta le comunică celor veniți la ședința inaugurală că ucigașul este Camil și tot repetă acest lucru, până când Camil, îngrozit, încercă să distrugă circuitele de alimentare cu energie ale lui Genid...
 - Foarte interesant, spuse ciberneticianul Ring...
 - Când Camil este aproape de a pune mâna pe un comutator, Genid provoacă o descărcare electrică intensă... Camil moare electrocutat. Ceilalți oameni părăsesc apoi încăperea stupefiați... Nu știau și nici Camil nu știa că adevăratul creator, Turring, îl înzestrase pe Genid cu un program secret prin care acesta, Genid adică, putea să depisteze și să ucidă pe un eventual hoț care ar fi pus mâna pe planurile lui și ar construi computerul după acele planuri... Apoi Genid a fost demontat... După scurt timp, istoria este uitată... Terminat !... Recepție...
 - Aș vrea să văd fundația... Dar dacă tot ce a spus este adevărat ? spuse Ring, ciberneticianul.
 - Doar nu credeți că... ? strigă înspăimântat Camil... Tot ceea ce ați auzit și ați văzut este numai o creație a lui... Genid ! Numele de... Camil care apare în... creația lui Genid, este o pură coincidență !...
 - Nu cred nimic ! Aș vrea totuși să văd !... Dar dacă... totuși... este adevărat ? Sau nu îți convine ?
 - Ba da, ba da... Un moment !...
- A pus mâna pe receptorul unui telefon, a format un număr și a strigat...
- Echipa Daniell ! De urgență la Centru !
- Echipa se prezintă și începu săpăturile sub fundație. După îndelungate căutări nu au găsit nimic... Camil exclamă victorios:
- Vedeți ?! Nu este nimic !... Chiar credeți... în fanteziile acestui... computer ?
 - Căutați și sub locul unde sunt instalat eu... Săpați la adâncimea de zece metri !
- Au săpat și acolo și într-adevăr, au găsit un cadavru !... Camil privea năucit...
- Al cui este cadavrul ? Scoateți-l de aici ! strigă Möbius.
- Șeful echipei Daniell spuse...
- Mă tem că poate am săvârșit ceva grav... Este cadavrul unei gorile !... Eu l-am pus !... Credința mea sau mai bine zis, superstiția mea, este următoarea... O clădire este mai rezistentă, mai trainică, dacă îi pun la bază, cadavrul unui animal... Cadavrul gorilei l-am luat de la cimitirul grădinii zoologice !...
- Un hohot de râs se auzi în depărtare, dinspre direcția lui Genid, computerul dotat cu inteligență artificială, cu creativitate artificială...

EXPERIMENTUL SUPREM

"Ești plin de secrete pe care le denumești EU. Ești glasul necunoscutului tău."

PAUL VALERY

- 1 -

Era un copil al străzii de când se știa. Se împrietenise cu alți copii ai străzii și trăiau de pe o zi pe alta, în mizerie dar și în libertate. De la vârsta de opt ani fugise de la orfelinat și de atunci vagabondase ani de zile prin București și prin alte orașe, dar de regulă își făcea veacul prin zona Gării de Nord. Știa că îl cheamă Leonard Leonida, dar nu știa nimic despre părinți și nici nu îl interesa să știe, de altfel. Ajunsese la vârsta de unsprezece ani și se droga cu aurolac*, se îmbăta uneori și de multe ori cădea într-o transă profundă din care ieșea năucit... În gașca în care intrase erau trei băieți și două fete. Băieții, unul, Tone de zece ani, altul Zancu de zece ani și Remi de cincisprezece ani, erau toți zurbagii, furau și se drogau, iar fetele, una Mica de doisprezece ani, iar cealaltă Tina de paisprezece ani, îi imitau pe băieți și chiar îi încurajau să fure, să se drogheze, să se bată. Toți erau murdari, slabi, scunzi, nervoși... Într-una din zilele lunii august 1994, acest grup de copii se găsea într-un loc pustiu, lângă o groapă de gunoi. Era miezul zilei. Tone, mezinul grupului de copii, țipa cât îl ținea gura la ceilalți:

— Hai să vă arăt ce-am găsit !

— Taci, că acum ne luăm porția de aurolac, așteaptă !... strigă Zancu.

— Am găsit o pungă cu bomboane...

— Mănâncă-le și lasă-ne în pace ! spuse enervat Remi.

Cu excepția lui Tone, toți ceilalți își vârâă nasurile și gurile în punga cu aurolac, și inspirară profund de mai multe ori... Chipurile li se destinseseră și apoi se așezară jos, pe niște trepte. Tone îi privea și ronțăia bomboane... La un moment dat privirea i se fixă pe chipul lui Leonida, numit de către membrii grupului, Leo.

La un moment dat, încetă să mai mestece și se holbă la el. O lumină roz pal îl învăluia pe Leo, o lumină care pulsa... Apoi observă că din creștet ieșea... un fel de fum, un fum consistent care lua cele mai ciudate și variate forme, până când, în cele din urmă, se stabilizează și luă forma unui... câine !... Încercă să țipe, dar nu putu... Era atât de uluit, încât fălcile îi rămăseseră încleștate... Viziunea aceasta dură cam o jumătate de oră, după care, dispăru. Brusc, la fel cum a și apărut.

Tone rămase mult timp uluit, privind în gol...

Dar efectul drogului începea încet, încet, să se risipească, iar copii își reveneau.

Atât a așteptat și Tone, care începu să țipe:

— Am văzut, am văzut, am văzut ! Am văzut un câine ieșind din capul tău, Leo !

— Ce mă, ți s-a făcut rău de la bomboane ? Că tu n-ai luat aurolac ! strigă Leo.

— Ba nu, ba nu, am văzut, am văzut !... Ți-a ieșit un câine din cap !...

— Dacă nu taci, o să vezi și stele verzi, se enervă Leo...

Și se îndreptă spre Tone...

**Aurolac – (DEX online) – produs industrial extrem de toxic, inhalat ca drog (n.a.)*

— Hai, potoliți-vă, strigă Remi, potoliți-vă ce naiba ! Mai bine haide să mâncăm ceva și pe urmă să mergem la film, e un film bun la cinema Grivița, Alien parcă se cheamă...

Zis și făcut. S-au furișat pe lângă un gang care ducea spre o bucătărie a unei braserii, au atras-o pe bucătăreasă într-un colț, iar Mica, Tina și Pancu, au îndesat în niște pungi, ce-au găsit la îndemână: pâine, fripturi, chiftele, pizza, pateuri și o sticlă cu coniac, după care au zbughit-o pe ușă, afară... S-au reîntâlnit apoi lângă niște dărâmături, au mâncat, au băut, au mai "servit" și niște aurolac și apoi s-au îndreptat spre cinematograful Grivița să vizioneze filmul Alien... Aici, la intrare, casiera, care îi cunoștea demult, le dădu voie să intre în sala de spectacol...

Au urmărit foarte interesați scenele filmului, fiind foarte impresionați de creaturile care apăreau pe ecran...

La terminarea filmului au ieșit tăcuți, îngândurați, contrar caracterului lor gălăgios, neastâmpărat... Se însera și au început să caute un loc unde să se culce. Au găsit locul lângă un depozit de băuturi alcoolice. Se simțeau prea obosiți pentru a mai merge la ascunzătoare.

— Vă anunț că am găsit alt aurolac, vă spun mâine... Acuma să mai luăm din aurolacul ăsta și după asta, gata, să ne culcăm ! spuse Remi.

Și-au băgat nasurile și gurile în pungi, au inspirat cu nesăț aurolacul și apoi... au căzut în extaz... Numai Tone nu se drogă... Se gândea la film, la monștrii văzuți și se minuna... Deodată își aruncă privirea spre Leo... Văzu aceeași aură roz ce se schimba spre roșu și care pulsa, iar după un timp, văzu cum îi iese din cap, o... formă, la început nedefinită, un fel de fum gros care își modifica aspectul și, după un timp, devenea consistentă și în final deveni un... monstru, un fel de reptilă, cu o coadă lungă terminată cu un ac încovoiat, cu solzi cornoși, cu membre terminate cu gheare ascuțite ca niște brice, cu un cap hidos, o gură cu niște colți puternici și ascuțiți... Gura îi era deschisă și din ea ieșea o limbă bifurcată care tremura, ieșea și ceva ca o flăcără și, culmea, se scurgea și un lichid vâscos... Băiatul privea fascinat și îngrozit acea arătare de coșmar, neputând să se miște, neputând să țipe... Respirația îi devenise sacadată și din ce în ce mai rapidă...

Văzu apoi cum arătarea, de dimensiunile unui motan mare, se desprinsese de... capul lui Leo și fugi cu o viteză surprinzătoare și se pierdu în noapte... În același timp văzu cum Leo parcă se micșorase... Ce era el slab și bondoc, acum parcă arăta și mai slab și mai prăpădit ! Tone gemu... Apoi, văzu cum monstrul apare de undeva și se apropie de el, se apropie, se apropie din ce în ce mai mult... Aproape că îl atinse ! Nu avu nici curajul, nici puterea să facă ceva, nici să strige... Îl cuprinse leșinul... Căzu în bezna inconștientului și își reveni dimineața, în zori, cu capul vuindu-i de gânduri, de întrebări, amețit, înfricoșat, neștiind nici ce să spună, nici ce să facă... Totuși, se apropie de Leo și îi șopti:

— Leo, Leo, am văzut azi noapte un monstru ieșind din capul tău, a fost ceva de groază, te rog să nu mai faci așa ceva !...

— Ai luat prea mult aurolac, Tone ! spuse Leo.

— Nu am luat aurolac, dacă te interesează, nu am luat aurolac, fir-ar să fie ! țipă Tone.

– Haide, nu vă mai certați atâta, mai bine să vedem ce facem cu mâncarea pe ziua de azi, spuse Zancu.

S-au sfătuit și au ajuns la concluzia că ar fi cel mai bine, să dea o raită prin piața Matache... Zis și făcut... Au plecat spre piața Matache și aici s-au despărțit... După vreo oră s-au reîntâlnit și au strâns laolaltă ce-au adus fiecare: brânză, legume, fructe, pizza, salam, pâine și o sticlă mare plină cu țuică...

S-au așezat să mănânce...

– Trebuie să mai facem rost de aurolac..., spuse Mica.

– Tot de acolo, de la magazinul ăla, propuse Remi.

– Bun, să terminăm de mâncat și apoi facem rost de aurolac, ne mai drogăm un pic, apoi mergem în centru să vedem filmul Jurassic Park... Am auzit că este fenomenal ! spuse Zancu.

Au terminat de mâncat, apoi au plecat la un depozit de substanțe chimice și... au făcut rost de câteva sticle pline cu aurolac... Au stat destul de mult, așa încât au renunțat să se mai drogheze pentru moment și s-au îndreptat spre centrul orașului, la cinema Scala, s-au furișat în sală și au urmărit cu viu interes filmul Jurassic Park... Au fost iarăși foarte impresionați de film, deși nu înțelegeau dialogul personajelor și nici traducerea nu o puteau înțelege, neștiind să citească... Au fost o vreme tăcuți, apoi au început să vocifereze, să țipe, să alerge...

- 2 -

S-au adunat la locul știut, au ascuns aurolacul și au început apoi să se drogheze... Tone nu inspiră nici de această dată aurolac. Se așază într-un colț și privi îngândurat spre Leo... Îl văzu inspirând cu nesăț, apoi ochii i se închiseră, și... după un timp, văzu înconjurându-l aceeași aură, mai mare de data asta decât cele văzute până atunci, mai intensă, mai strălucitoare, cu pulsații mai evidente, schimbându-și culoarea periodic trecând de la roz, la roșu, apoi portocaliu, galben, verde, albastru, indigo, violet, apoi iarăși roz, roșu... La un moment dat, văzu sau... revăzu fumul care ieșea din creștetul capului și care devenea din ce în ce mai consistent, schimbându-și forma, până se stabilizează și luă o formă de... reptilă... O reptilă, cam cât un gușter de mare, dar care creștea, creștea... În același timp avu senzația că iese ceva și din el, că devine parcă mai ușor și o toropeală, o somnolență irezistibilă îl cuprinde... Pleoapele îi coborau și a avut totuși încă luciditatea să constate că reptila aceea, acum de mărimea unei gorile se apropia de el... A încercat să strige dar nu mai avu putere...

Căzu în bezna inconștienței... După un timp își reveni... și observă că arătarea se dematerializa, se volatiliza, iar el se simțea ca și mai înainte, la fel de... greu... Apoi recăzu într-un somn profund... Se trezi iarăși cu dureri de cap, amețeli, privindu-l fix pe Leo care nu-și revenise de pe urma intoxicației cu aurolac... Stătu așa, nemișcat și îl privi pierdut, mult timp, până când, în sfârșit se trezi...

– Ce-a fost asta Leo ? Am fost treaz, treaz și am văzut ! Am văzut reptila care a ieșit din capul tău și m-am simțit și eu parcă mai ușor, apoi n-am mai știut nimic, nimic, nimic... Ce-a fost asta ?

- Ce să fie ? strigă Leo... Ți s-a părut... Te-ai intoxicat cu aurolac și ai început să ai viziuni mai deocheate...
- Ba nu-i adevărat !... Nici nu m-am atins de aurolac, dacă te interesează !...
- Hei, vă spun să terminați, gata, strigă Remi... Ce vrei, Tone ? Ce te tot legi de Leo ? Lasă-l în pace !
- Dar vă spun că am văzut !... Am văzut și gata !...
- Bine, ai văzut și ce-i cu asta ? Ai pățit ceva ? Nu ! Și acuma, gata, hai să vedem ce mai facem...

Au ieșit din ascunzătoare și s-au răspândit prin Gara de Nord, uitându-se pe la tarabele cu cărți, cu dulciuri cu băuturi...

- Ai zis ieri, Remi, că ai găsit alt aurolac nemaipomenit... Ce-i cu el ? Întrebă Zancu.
- Păi ce să fie ? Mi-a spus un om că ne dă un alt fel de aurolac, care este de o mie de ori mai bun ca ăsta al nostru... Măine a zis să ne întâlnim la Hanul lui Manuc să ne dea...
- Nu mai spune, strigă Mica... Oare cum va fi noul aurolac ?...

Au mai sporovăit o vreme de una, de alta, apoi s-au hotărât să dea o raită prin Piața Domenii să găsească de mâncare... Au făcut ce-au făcut și s-au aprovizionat cu niște roșii, măsline, pâine, brânză și cu niște sticle cu votcă. Apoi s-au retras într-un loc mai ferit, au sporovăit și au revenit într-un târziu la locul lor de adunare, o fostă librărie și un fost cinematograful lăsat în paragină, părăsite... Acolo s-au dat la obșnuitul ceremonial al drogării cu aurolac...

- Să ști că dacă iar mai văd ceva ieșind din capul tău, strigă Tone adresându-se lui Leo, să ști că am să urlu, am să zbier, așa să ști ! Nu mai stai la discuție ! Sau am să plec de la voi, cel mai bine așa !
- Cel mai bine ar fi să taci din gură și să iei și tu aurolac, dacă nu vrei să primești câțiva pumni, spuse Remi.

Au inhalat cu nesaț aurolacul, dar Tone a refuzat cu încăpățănare să urmeze exemplul celorlalți... Ca de obicei, chipurile celor care inhalaseră aurolacul, exprimau o fericire deosebită... Dar ochii lui Tone s-au fixat asupra lui Leo. Acesta stătea lungit, cu brațele ridicate, cu capul înclinat într-o parte, cu ochii deschiși, cu gura deschisă, respirând sacadat și tremurând ușor. Tone se aștepta să vadă aura și, într-adevăr apăruse... De această dată era o aură argintie care nu mai pulsa, dar care era mult mai mare decât celelalte aure pe care le văzuse. La un moment dat, din ochii lui Leo au țâșnit niște raze de lumină... Apoi s-au conturat mai multe forme, mai multe imagini, dintre cele mai stranii... Văzu... plante verzi care se mișcau parcă sub influența unui vânt, copaci înalți, animale care se furișau printre copaci, apoi... au apărut niște clădiri, apoi niște mașini... Văzu un automobil care se îndreptă spre el... Părea atât de real, atât de consistent, de... solid, încât chiar crezu că este un automobil adevărat ! Țipă când "automobilul" acesta "image" se apropie de el gata să-l lovească...

Dar "automobilul imagine" trecu sau mai bine zis el trecu prin "automobilul imagine", fără să se întâmple nimic...

Privea uluit derularea imaginilor, până când acestea deveniră din ce în ce mai vagi, mai nedefinite, apoi o ceață fosforescentă învălui încăperea, apoi ceața a dispărut și lăsă loc întunericului... După un timp, copleșit de cele văzute, adormi... Și visă...

Îl visă pe Leo că se transformă în balaur cu șapte capete, scoțând fum și flăcări pe guri și pe nări, izbind cu furie coada de pământ, șuierând, venind spre el să îl mănânce...

Se trezi transpirat, urlând... Ceilalți îl priveau uimiți...

— Măi Tone, tu să știi că ne îngrijorezi... Ce ai de urlat ca un apucat ? Întrebă enervat Zancu.

— Am văzut, am visat !... se bâlbâi Tone...

— Ce ai văzut, ce ai visat ? Întrebă iarăși Zancu.

— Am văzut că din ochii lui Leo au ieșit raze de lumină și apoi din lumina asta s-au format imagini care erau așa de reale încât credeam că sunt chiar adevărate ! Am... trecut printr-o mașină !... Apoi... L-am văzut pe Leo că se făcuse balaur cu șapte capete, iar pe cele șapte guri ieșeau flăcări și fum și balaurul ăsta venea să mă mănânce ! spuse tremurând Tone...

— Hai că ești un aiurit, ce să mai discutăm, ești un aiurit, strigă Leo... Ba mă vezi că-mi ies nu știu ce bazaconii din cap, ba din ochi, ba mă visezi că m-am făcut balaur... Ia ascultă Tone, ce ai cu mine ? Ce ți-am făcut ? Ce te tot legi de mine și cauți să faci scandal ? Hai, spune !

— Nu am nimic cu tine Leo, zău că nu am, pe cuvânt de onoare, să nu mă mișc de aici dacă te mint ! Dar am văzut și dacă... am văzut, am văzut, asta este ! Nu te supăra, dar poate că ar fi bine să te vadă un doctor !

— Ce ? Ai înnebunit ? Poate pe tine ar fi bine să te vadă doctorul, ia uită-te la el ce-i trece prin cap ! Să știi Tone că am impresia că ți s-a urât cu binele ! strigă Leo.

— Ba nu te supăra Leo, dar asta este ! șopti Tone.

— Vă spun încă odată să încetați, spuse amenințător Remi... Gata, ce-a fost, a fost, lăsați-o baltă, dar potoliți-vă odată, ce naiba ! Vreți să ne știe toată lumea ?! Haide că azi trebuie să ne întâlnim cu omul care ne dă aurolacul, sau ce-o fi, drogul ăla de milioane... Hai să mergem și să nu mai pierdem timpul !

Au alergat un timp, apoi s-au oprit să se uite la o vitrină, apoi iar au alergat și tot așa, ba fugeau, ba se opreau și priveau vitrinele și tarabele, făcând diverse comentarii cu privire la obiectele expuse sau la vânzători și într-un târziu au ajuns la Hanul lui Manuc. Aici s-au răspândit în local, iar Remi, după ce se uită cu atenție în dreapta și în stânga, zări un individ rezemat de un perete, un tip înalt, vânos, pletos, bărbos, îmbrăcat cu un costum de haine elegant, ținând în mână o valiză... Se apropie de individ și îi spuse:

— Am venit domnule, eu sunt ăla care a vrut... Știți dumneavoastră ce...

— Da, hai într-un colț să-ți dau... numai fi atent să nu te vadă careva !

S-au dus într-un colț întunecat al localului, iar individul a scos un pachet din valiză și i l-a dat... Apoi s-a grăbit să plece, spunându-i la despărțire:

— Îl folosești așa cum ți-am spus !...

Remi, cu pachetul sub braț, ieși din local, se uită în toate direcțiile, fluieră de trei ori scurt și de trei ori lung și așteaptă... După puțin timp, veniră și ceilalți, curioși, gălăgioși și plini de voie bună.

— Ai găsit ? Ai luat ? Întrebă nerăbdătoare Tina.

— Da, am găsit, am luat... Hai să mergem !...

Au plecat în grabă, îndreptându-se spre locul știut, nerăbdători să afle amănunte despre noul drog.

— Aveți răbdare, aveți răbdare că o să vă spun ! Să ajungem la ascunzătoare mai întâi, șopti Remi.

La un moment dat îi opri un polițist și îl întrebă pe Remi, care tremura de frică și încerca să ascundă pachetul sub cămașă...

— Ce ai mă în pachetul ăla ?... Nu cumva te ocupi cu tot felul de chestii ilegale ?

— N-am furat nimica domnule șef... În pachet este niște mâncare, ne-a dat-o cineva pentru că l-am ajutat să încarce niște lăzi într-un camion și zicea că în loc de bani, ne dă mâncare...

— Să văd ce v-a dat, spuse polițistul.

— Dar ce-ai domnule șef, ce-ai cu noi ? Ce te legi de noi ? Ce-am făcut ?

— Ia spuneți-mi voi mie, pentru ce vagabondați și nu vă duceți la vreun centru de protecție ?

— O să ne ducem peste vreo lună, că am vorbit cu cineva, mare șef, care ne-a făgăduit să ne dea la reeducare...

Polițistul, plictisit, le făcu semn să plece, iar copii s-au grăbit să-i urmeze îndemnul...

După un timp au ajuns la ascunzătoare, s-au așezat în jurul lui Remi și au așteptat nerăbdători să afle despre drog...

— Of, bine că am scăpat de polițist, că mă băgase în sperieți nu alta și chiar că o încurcam urât de tot dacă vedea ce era în pachet ! Așa... De fapt nu este aurolac, așa cum v-am spus, este un drog deosebit... Drogul ăsta, după cum mi-a zis individul, este de o sută de ori mai puternic decât aurolacul... Este sub formă de praf, ca făina și este pusă în plicuri. Fiecare doză este în câte un plic... Se desface plicul și se inspiră praful... Asta este tot... Așa mi-a zis tipul... Și mi-a mai zis că după ce terminăm toate dozele, trebuie să-l ajutăm la niște afaceri și... apoi ne mai dă...

— Sunt foarte curios să văd ce naiba mai este și chestia asta, spuse Zancu... Dacă o fi bun, îl ajutăm să aducă și Luna pe Pământ !

— Bun, acum să-l încercăm... Desfac pachetul și fiecare primește câte un plic...

Remi desfăcu pachetul și extrase șase plicuri și le împărți celorlalți, oprindu-și unul pentru el... Deschise plicul și văzu praful alb asemănător cu făina...

— Așa, haideți, pregătiți-vă, șopti emoționat Remi !... Și ce va fi, va fi !...

Plini de curiozitate își vârâă nasurile în plic și inspirară o dată, de două ori, de trei ori...

Șocul surveni aproape imediat și îi prinse nepregătiți...

O zguduitură puternică, apoi un tremur nervos din ce în ce mai intens...

Au început să se zvârcolească, să se răsucescă, să sară...

Tone, care scăpase plicul din mână, nu apucase să inspire decât odată, așa încât efectul drogului a fost minim... Ceilalți însă, care au inspirat de multe ori cu putere, au căzut sub influența drogului care își făcu efectul teribil... După o perioadă de agitație extremă, urmă o a doua fază de acalmie dar cu halucinații intense și extrem de stranii... Urmă o stare de confuzie care cuprinse mințile celor ce inhalaseră drogul și apoi o stare de deprimare profundă. Apoi Universul se prăbuși... De la microcosmos la macrocosmos, structurile se destrămau și se formau alte și alte structuri, alte procese evoluau... Fantasme, imagini când de coșmar, când paradisiace, defilau prin conștiințele lor alterate, totul într-o stare de excitație extremă, care se părea că dura de o veșnicie ! A urmat apoi o fază de delir intens, în care toate simțurile deveneau de mii de ori mai sensibile și în plus apăreau și se dezvoltau alte și alte simțuri... Au urmat senzații de liniște profundă, de frig pătrunzător, de beznă, de cădere vertiginoasă într-un abis... care părea fără sfârșit... În final, a urmat o stare de nesimțire, de epuizare totală, de vid mental și vital... Timpul trecea și ei stăteau nemișcați ca niște statui în cele mai neverosimile poziții. Numai Tone stătea și tremura de frig și de frică, iar din când în când, copleșit de oboseală și de emoții, ațipea... Au trecut așa două zile, două zile de totală "ieșire din viață", dar nu era moarte, era ceva diferit de moarte, era ceva între viață, moarte și agonie... Tone, în acest timp, ieșise din ascunzătoare și hoinărise... Se chinuia și se întreba ce este mai bine să facă: să anunțe poliția sau salvarea, ori să nu anunțe pe nimeni... Mânca pe apucate și revenea la ascunzătoare... În sfârșit după aceste două zile, au început să apară primele semne de revenire la viață ale celor care se drogaseră cu acel teribil și necunoscut drog... Mai întâi își reveni Leo, apoi Mica, apoi Zancu, apoi Tina și în sfârșit Remi. Îi chinuia o îngrozitoare durere de cap, dar, de fapt, tot corpul parcă le era o rană vie... Parcă fuseseră bătuți cu ciomege !... Și se simțeau grei de parcă ar fi fost făcuți din plumb ! Erau incapabili să gândească, să vorbească, să simtă altceva decât durere... Priveau prostește în gol, posaci, vlăguiți... În sfârșit, cu greu își reveniră din această stare de epuizare, de prăbușire. Leo a fost primul care a spus ceva...

- Ce-a fost asta ? Ce bazaconie de drog a fost ? Eu unul nu mai bag așa ceva în mine !
- Ei și tu Leo, spuse Remi stâmbându-se, asta a fost la început... N-am vrut să vă spun, dar tipul mi-a atras atenția că prima doză are efectul ăsta, e foarte neplăcut și chiar periculos, nu v-am spus pentru că nu am vrut să vă sperii, dar după asta o să fie grozav, o să vedeți !...
- Pe cuvânt Remi ? Întrebă neîncrezător Zancu.
- Ce Dumnezeu, Zancule, de când mă cunoașteți voi pe mine ? Pe cuvânt, ce Dumnezeu ! Acum mă credeți ?
- Bine... și când o să luăm doza următoare ? Ce a spus tipul ? Când e indicat ? Întrebă Mica.
- Păi chiar după ce efectul primei doze a încetat... Haideți acum să inhalăm aurolac !... spuse Remi, pregătindu-și punga cu aurolac...
- Măi Remi, nu te mai sature ! strigă Tina. De-abia a mai trecut efectul la drogul ăsta nou și iar te droghezi cu altul ! Mai potolește-te, măcar un timp !...

— Ia mai vezi-ți de treaba ta !... Nu te obligă nimeni să iei și tu dacă nu vrei ! Cine vrea să ia bine, cine nu vrea să ia, tot bine ! Dacă vreți să vă simțiți bine, mai luați niște aurolac !

— Mai bine nu !...

L-au lăsat pe Remi să se drogheze cu aurolac și au plecat, tremurând și flămânzi, să colinde prin câteva piețe să-și astâmpere foamea chinuitoare. Astfel, mai întâi au dat o raită prin Piața Matache și au reușit să facă rost de câteva legume și fructe pe care le-au consumat cu lăcomie... Apoi au mers până la Piața Domenii și au reușit să ia și de aici niște portocale, banane și o sticlă cu sirop... Au mai făcut rost și de niște țigări...

Câteva fructe și legume au mai păstrat și pentru Remi și într-un târziu s-au adunat la ascunzătoare, găsindu-l pe Remi treaz dar năucit, uitându-se prosteste încoace și încolo...

— Ia și mănâncă astea, spuse Pancu, oferindu-i niște roșii, varză, morcovi, mere, portocale și banane.

Cu chiu cu vai, Remi mănăcă și apoi le propuse să meargă la cineva la televizor și să vadă un episod din filmul serial "Star Trek" și apoi să vadă la altcineva, la video, "Războiul Stelelor"... Au exclamat cu toții că sunt de acord, au ovaționat, au bătut din palme... Apoi au ieșit din ascunzătoare și s-au îndreptat spre o casă impozantă, au bătut la ușă și după un timp le deschise ușa o femeie între două vârste, care îi pofți înăuntru, spunându-le:

— Intrați, dar să stați liniștiți, să nu faceți mizerie și să nu vorbiți... Am să vă citesc eu ce scrie, traducerea adică...

S-au așezat cuminți pe scaune și au privit... Au văzut cosmonava Enterprise și membrii echipajului cosmonavei, apoi au văzut ființe stranii și stele și planete...

S-au simțit foarte tulburați și au fost extrem de interesați și impresionați de căpitanul Jean-Luc Picard, de comandantul William Riker, de locotenentii La Forge și Yar, de klingonianul Worf, de locotenent-comandatul Data, de sublocotenentul Wesley... Au mai stat puțin, au mai comentat, apoi au mulțumit gazdei și au plecat, îndreptându-se spre un bloc de locuințe situat în apropierea casei, au urcat la etajul patru și au sunat la ușa unui apartament... După un timp, în fața ușii, a apărut un bătrân care îi invită înăuntru, în apartament, spunându-le că le permite să vadă la video, un episod din filmul "Războiul Stelelor", dar cu condiția să fie cuminți și să nu facă prostii... Au privit... Au fost impresionați de film, de acțiunea trepidantă, de personaje, de imagini, iar la sfârșit, după ce s-a terminat filmul, au ieșit din apartament, mulțumind omului și apoi au mai dat o raită prin câteva magazine și piețe, aprovizionându-se cu alimente, băuturi și țigări... Au revenit la ascunzătoare și au sporovăit, împărtășindu-și impresiile în urma vizionării filmelor...

— Mie cel mai mult și mai mult mi-a plăcut de căpitanul Picard, spuse Leo... Și eu aș vrea să fiu ca el când o să fiu mare. Și mi-a mai plăcut și de cavalerul Jedi și de Luke.

— Și mie mi-a plăcut de comandantul Riker și de locotenet-comandantul Data, de fapt de toți mi-a plăcut ! spuse și Mica. Oare locotenentul Data a fost... robot sau android ? Parcă ziceai că e om cu adevărat ! Și mașinile alea, aveau lasere !

— Băieți, vă propun ceva, spuse Remi, haideți să încercăm să luăm și aurolac și... drogul ăsta, praful ăsta, să vedem ce-o să se întâmple...

— Dar... Remi, o să ne omoare ! spuse cu teamă Tina.

— Nu o să ne omoare, o să fie ceva nemaipomenit !... strigă Remi.

Au continuat să discute, dar până la urmă au fost de acord să încerce drogurile, dar cu prudență... Numai Tone, timid, se retrase într-un colț al încăperii și privea cum se drogau prietenii săi... Era în continuare foarte interesat de Leo... Ce se va întâmpla oare ? Și nu peste mult timp a aflat, dar cu ce preț ? A trecut printr-o spaimă cum nu mai trecuse nicicând înainte ! A văzut, ca de obicei, aura ce apărea în jurul lui Leo... A văzut că aura se dilata și treptat căpătă forma unei sfere, trupul lui Leo fiind învăluit de aură, pierzându-se în interiorul sferei ! Apoi, din... Leo, acum transformat în sferă, au țâșnit mii de raze orbitoare, apoi văzu că sfera se desprinde de pe podea și plutește, se plimbă încoace și încolo, apoi văzu că pe sferă apare o excrescență, care crescuse până la mărimea unui castron, luând forma cosmonavei Enterprise, și apoi se desprinsese de sferă și zbură prin încăpere, apoi ieși afară și se pierdu în întuneric... Simți că devine mai ușor și văzu apoi materializându-se monștrii hidoși, infernali... Apoi văzu că sfera se apropie de el și îl atinse... A mai văzut că sfera explodează și simți că pereții se mișcă, podeaua se mișcă, apoi simți că este zgâlțâit de parcă se producea un cutremur de pământ ! Apoi nu a mai știut nimic...

- 4 -

S-au trezit cu toții printre ruinele ascunzătorii... Erau speriați, amețiți, incapabili să gândească sau să conștientizeze altceva decât frica... O frică profundă, copleșitoare... Numai Tone își revenise și țipa cât îl ținea gura:

— Gata, m-am săturat, nu mai stau cu voi, nu mai pot, nu mai vreau ! Leo, ești altfel decât mine, decât noi ! Plec, mă duc unde voi vedea cu ochii !...

Și plecă... Încercă să găsească un cabinet medical, ceva, un dispensar... După lungi căutări, găsi unul pe strada Batiștei... Intră în clădire, apoi în sala de așteptare și apoi deschise o ușă și văzu un om între două vârste, potrivit ca statură, cu părul cărunț, îmbrăcat cu un halat alb, care îi spuse:

— Ei bine copilule, nu-ți fie frică și spune ce ai pe suflet... Sunt doctor și pot să te ajut !

— Domnule doctor, aș vrea să vă spun ceva, dar nu știu dacă o să mă credeți ! Este atât de nemaipomenit, încât... mi-e frică... mi-e frică...

— Nu ai de ce te teme, copilule !... Ei bine, povestește, iar eu te voi crede ! Hai, spune !

— Eram mai mulți... Zancu, Remi, Mica, Tina, eu și... Leo... Vagabondam și... ne drogăm cu aurolac... Și Leo... Când se droga cu aurolac, devenea... altfel... Din cap îi ieșeau fel de fel de monștrii, și... un câine i-a ieșit din... cap și o reptilă și... altele... Dar acum trei zile, Remi, care era șeful nostru, a luat un drog de la un individ și... s-au drogat... Și ieri s-au drogat din nou... Eu nu m-am drogat. Nu suport ! Dar am văzut !...

— Ce ai văzut ?

- Am văzut că Leo s-a transformat într-o sferă și din sferă a ieșit ceva ca o farfurie zburătoare și apoi am văzut fel de fel de monstruozi și am simțit cum mă fac mai ușor și apoi sfera a explodat și a urmat ceva ca un cutremur de pământ ! Și... nu mai știu nimic ! Am plecat, am fugit... Și... am venit aici..., spuse Tone agitat, gata, gata să plângă...
 - Haide, te rog să te liniștești, haide... Ai mâncat ? Ah, dar ești atât de slab și de palid și de obosit... Uite, haide că îți voi da să mănânci, iar apoi te vei odihni, bine ? Ah, dar trebuie mai întâi să te speli... Și apoi, îmi vei povesti mai multe despre toate astea... Vrei copilule ?
 - Da, spuse timid Tone... Pe mine nu m-a vrut nimeni, sunt al nimănui, spuse începând să plângă...
 - Ei, haide, haide, tu ești un copil deosebit, mai bun decât poți să-ți închipui, spuse doctorul luându-l pe după umeri, ocrotitor...
 - Știi domnule doctor, spuse încrezător Tone, câteodată am impresia că am mai trăit toate astea, dar nu așa... cum să spun ? Că am mai văzut un loc, un obiect... Am impresia că am mai trăit odată lucrurile astea exact așa cum sunt ! De exemplu acum... Am impresia că am mai venit eu, Tone, la dumneavoastră ! Nu știu când, dar așa am impresia...
 - Se prea poate Tone... Omul este o ființă deosebită și enigmatică... Cine are pretenția și chiar neobrazarea să afirme că știe totul despre OM, acela este un mincinos și chiar un... impertinent !... Bine, lasă, vom mai discuta... Acum ai nevoie să te întrezezi puțin și să te odihnești...
- Au ieșit din cabinet, iar doctorul îl conduse pe băiat la un automobil, s-au așezat în el și au plecat... După ce au mers aproape o jumătate de oră, doctorul opri automobilul în dreptul unui bloc de locuințe, au coborât din mașină și s-au îndreptat apoi spre intrarea în bloc. Apoi au intrat într-un apartament, iar doctorul îl lăsă pe băiat să se spele și îi pregăti un costum de haine care aparținuse copilului doctorului, copil decedat cu mulți ani în urmă, apoi pregăti mâncarea...
- După un timp, termină de gătit și îl invită pe Tone la masă... După ce mâncă, Tone începu să povestească...
- Nu, îl întrerupse doctorul, ar fi mai bine să te culci... Spune-mi acum unde îl pot găsi pe Leo și pe ceilalți copii ?
 - Vreți să îi aduceți aici ?
 - Da, m-ar interesa să-i cunosc, dacă nu te superi...
 - Nu, de ce să mă supăr ? Iată unde îi puteți găsi...
- Și îi descrie cât putu mai bine locul în care se aflau copii... Îl descrie apoi pe Leo. Un băiat scund, slab, păr șaten, ciufulit, ochi verzi, cu nasul cârn, îmbrăcat cu pantaloni albaștri și cu o cămașă galbenă...
- Ei, acum ia pastila asta, o să-ți facă bine și o să dormi, o să te odihnești...
 - Dar domnule doctor... Aș vrea să vă întreb ceva...
 - Da, întreabă, Tone...
 - Dar domnule doctor, dacă o să-l găsiți pe Leo și o să-l aduceți aici..., cu mine ce o să se întâmple ? O să mă dați afară ?

— Oh, ce întrebare, Tone ! Cum aş putea să fac aşa ceva, băiatule ? Rămâi la mine, voi avea grijă de tine, nu-ţi fie frică... Mă voi strădui să-ţi fie cât mai bine !...

— Mulţumesc, mulţumesc domnule doctor !... Şi... cum vă... numiţi ?

— Mă numesc Felix... Doctor Felix Coment...

— Mulţumesc !...

Doctorul ieşi din apartament lăsându-l pe Tone să se odihnească şi plecă în căutarea lui Leo şi a prietenilor săi... Dorea să-i cunoască... Era doctor în psihiatrie şi neurologie, iar problemele psihopatologiei juvenile îl preocupau.

Suferise mult pierzându-i pe cei dragi lui, soţia şi copilul şi acum nu-l mai preocupa altceva decât munca lui şi cunoaşterea ştiinţifică şi filozofică şi pe cât posibil alinarea suferinţelor semenilor săi... Aşadar se urcă în automobil şi plecă... După ce căută mai mult timp locul unde s-ar fi putut găsi copii, ghidându-se după informaţiile primite de la Tone, cu multă greutate, reuşi în sfârşit să localizeze zona în care se aflau aceştia... În zona aceasta erau nişte ruine şi era multă lume adunată, care vocifera...

— Ce să fi fost ?

— A explodat ceva, dar ce să fi explodat ?

— Vreo bombă rămasă din timpul războiului...

La o distanţă de câţiva metri, se afla un grup de copii, iar doctorul îl recunoscuse pe Leo... Se apropie de grup, îl trase deoparte pe Leo şi îi vorbi...

— Tu eşti Leo, da ? Vino cu mine !...

— Dar cine sunteţi ? Întrebă Leo surprins.

— Nu te teme, sunt om bun, vreau să te cunosc şi să te ajut. Ai încredere, băiatule.

— Dar cine sunteţi ? repetă întrebarea Leo, cu mai multă insistenţă.

— Uite, vino cu mine pentru câteva ore, să te speli, să mănânci, să te odihneşti şi să stăm puţin de vorbă, după care poţi să te întorci dacă vrei !...

— Dar eu v-am întrebat cine sunteţi, insistă Leo...

— Ei bine, mă numesc Felix Coment... Doctor Felix Coment...

— Ah !... exclamă Leo. Până la urmă Tone s-a ținut de cuvânt şi s-a dus la doctor... V-a povestit despre bazaconiile pe care zice că le-a văzut... Că îmi ieşeau câini din cap şi reptile... Nu vă luaţi după el ! El nici măcar nu lua...

Se întrerupse, dându-şi seama că era aproape să îşi trădeze unul dintre secrete. Reluă...

— El nici măcar nu era întreg la minte domnule doctor ! Îi era frică până şi de umbra lui... Nu-l luaţi în seamă !

— Bine Leo, nu-l iau în seamă ! Totuşi, te rog să vii cu mine... Să mai vorbim... Ce zici, vrei ?

— Dar ne daţi de mâncare şi prietenilor mei şi mie ? Ne daţi... alimente ?...

— Vă dau câte alimente vreţi !...

— Dar prietenii mei de ce nu vin şi ei ? Să vină şi ei, nu numai eu !

— Bine, dacă vor să vină şi ei, sunt bineveniţi !

— Da ? Staţi să-i chem... Remi, Zancu, Tina, Mica !

Cei patru copii chemaţi, au venit în fugă...

— Ce-i mă Leo ? Întrebă Zancu.

— Domnul este doctor... Și zice că vrea să vorbească nițel cu noi și ne dă de mâncare... dacă ne ducem cu dânsul acasă... Veniți ?

— Nu, nu venim !... Te-așteptăm cu mâncarea... Tu ești mai bun de gură ca noi, spuse Remi.

— Și... nu vreți să veniți ? Atunci nu merg nici eu !

— Ba să te duci, că... nu ne strică ceva de mâncare ! Te duci vorbești și apoi, te întorci cu mâncarea ! Simplu ! Că noi te-așteptăm cu nerăbdare, tot aici ! Să te întorci repede că trebuie să ne găsim alt adăpost, după... nenorocirea asta !... spuse Remi...

Apoi, după un moment, continuă...

— Chiar, ce-o fi fost de s-a dărâmat ? Ce ascunzătoare bună a mai fost !... Hai, du-te !

Leo se îndreptă spre doctor, care stătea la câțiva metri mai la o parte și îi spuse că merge, dar că nu stă mult, că trebuie să se întoarcă la prietenii lui... S-au urcat în automobil și au pornit spre locuința doctorului... Au intrat în apartament, iar doctorul îl rugă pe Leo să se ducă la baie să se spele, în timp ce el se duse la bucătărie...

Leo intră în baie, iar aici, profită de situație și inspiră puțin aurolac și puțin din drogul necunoscut, sub formă de praf alb. Era o cantitate mică, așa încât își păstră în mare parte vigilența... Ieși din baie clătinându-se și îl observă în camera vecină pe Tone care dormea... Apoi se îndreptă spre bucătărie...

— Uite... am făcut câteva sandvișuri, spuse doctorul. Hai să mâncăm !

Deodată, telefonul sună... Doctorul se duse la telefon și vorbi un timp, apoi reveni în bucătărie.

— Trebuie să plec !... Am o urgență, dar revin peste o oră... Tu mănâncă și odihnește-te... L-ai văzut, cred pe Tone... Odihnește-te... Apoi, după ce mă întorc, îți voi da niște haine noi, vom vorbi, îți voi da mâncare și apoi vei putea pleca la prietenii tăi... Ești de acord ?

— Da, sunt de acord domnule doctor... Dar ale cui sunt hainele ?

— Ale fiului meu care a murit... mai demult...

— Păcat... Dumnezeu să-l odihnească, șopti Leo...

— Uite vezi, el este, spuse doctorul, arătându-i o fotografie...

— Da, era un băiat frumos...

— Da... și deștept... Am suferit mult, mult, Leo...

— Regret domnule doctor, fiul dumneavoastră a avut un destin tragic...

— Eu plec acum... Vorbim când mă întorc... Mănâncă și apoi dormi puțin...

Doctorul plecă... Leo mănă pe săturate, apoi, mai luă și aurolac și puțin din praful alb și se uită la poza care îl reprezenta pe fiul doctorului... Privi, privi, privi, până ce căzu în toropeală... în transă. Simți un fel de vibrații, iar prin creier îi treceau mii de gânduri... Auzea o muzică deoseită, armonioasă și vedea imagini neasemuit de frumoase... Se simțea bine, simțea că plutea...

La un moment dat văzu o sferă luminoasă, apoi sfera se metamorfoză... într-un chip ! Un chip care semăna cu acela al fiului doctorului !... Îl privi concentrat...

Apoi simți că începe să se încordeze, să devină din ce în ce mai concentrat, apoi treptat se relaxă, apoi se simți ușor, ușor ca un fulg...

Apoi nu a mai știut nimic... nimic... nimic... Se trezi... În fața lui stătea doctorul... Doctorul care privea năucit într-o direcție alăturată lui Leo... Își privea... fiul !... Da ! În fața lui se afla... Arthur, fiul lui ! Era o certitudine !... Și mai văzu ceva. Toate plantele din apartament, și erau destule, deveniseră mici, mici de tot ! Parcă cineva le micșorase ! Era stupefiat și în fața acestei realități incontestabile care sfida toate legile lumii, nu putea decât sau să accepte totul așa cum era sau, pur și simplu să înnebunească !

A ales prima variantă. Acceptă așadar această stranie realitate, urmând ca eventualele explicații, să le dea mai târziu. Se apropie de fiul său și încercă să vorbească cu el.

— Arthur, Art... tu ești ?

— Da tată... Am... înviat !... Vreau să mai trăiesc alături de tine, în lumea asta... Acolo era bine, dar am greșit părăsindu-te prea devreme... Am fost egoist, am vrut să mă întorc în... Lumea de Dincolo mai repede, dar... nu am făcut bine ! De aceea, de acum încolo, vom trăi împreună câțva timp...

— Ceva mai mult timp Art, te rog, ceva mai mult timp, șopti doctorul...

— Da tată, dacă așa vrei... Din păcate, mama nu a putut să revină... A intrat în alt ciclu de evoluție și... nu s-a mai putut materializa... Sper că ai înțelege că este vorba de o materializare...

— Dar Art... De unde ști tu toate astea ? Nu te știam așa !... strigă doctorul neliniștit.

— Nu te îngrijora tată... Voi uita repede toate astea și voi fi... așa cum mă știai... exact la fel !

- 5 -

Uimit la culme și foarte fericit în același timp, doctorul Felix Coment nu știa ce să facă... Într-un târziu, Leo îl trezi din starea asta de perplexitate, întrebându-l:

— Haide domnule doctor, îmi dați alimentele ? Și apoi, întrebați-mă... ceea ce aveți a mă întreba !

— Sunt pur și simplu uluit Leo, nici nu pot să-mi adun gândurile... Voiam să-ți pun o mulțime de întrebări, dar acum, nu știu, nu mai sunt capabil să-mi amintesc nimic !... Te rog să mai stai puțin să-mi revin...

— Domnule doctor, trebuie să mă duc la prietenii mei... Mă așteaptă. Vă rog dați-mi alimentele și lăsați-mă să mă duc... Vă promit să mai vin la dumneavoastră... Între timp o să vă reveniți și o să mă întrebați... ceea ce doriți să mă întrebați... Dar acum nu mai pot aștepta !

Tone se trezise, văzu ce se întâmplase și auzise discuția dintre doctor și Leo...

— Domnule doctor, nu-l lăsați să plece, strigă el, că dacă pleacă nu mai vine !

— Am promis că mă voi întoarce și așa voi face, spuse Leo. Domnule doctor, vă rog să îmi dați alimentele !... Trebuie să plec !

Doctorul îl privea nehotărât pe Leo... Ce să facă ?

— Uite ce este Leo... Iată, îți dau alimentele și te voi duce la prietenii tăi, dar, te rog, promite-mi că peste trei zile te vei găsi tot la locul în care te aflai și azi și... atunci vom vorbi... De acord ?

— S-a făcut... Promit ! spuse solemn Leo.

Doctorul îi dăruie două sacoșe pline cu alimente și îl transportă cu automobilul la locul unde îl întâlnise... Aici mulțimea se risipise și nu mai era nici grupul de prieteni ai lui Leo... Nu mai era nimeni. Leo, neliniștit, începu să strige...

— Hei ! Remi ! Zancu ! Mica ! Tina ! Unde sunteți ? Sunt eu, Leo !

Nu răspunse nimeni... Mai strigă de câteva ori, apoi, descurajat, se duse în dreptul ruinelor fostei ascunzătorii și țipă:

— Știu unde sunt ! S-au dus în piața Matache ! Acolo îi voi găsi !

— Leo, spuse doctorul, poate că te înșeli, poate că ar fi mai bine, totuși, să ne întoarcem...

— Nu, nu mă înșel ! Dacă nu mă credeți, veniți cu mine !

— Dar, de unde ști ? De ce ești așa de sigur ?

— Știu și gata ! Simt, sunt sigur de asta și atât !... Veniți cu mine să vă convingeți !

— Bine, vin ! strigă doctorul uimit.

Au plecat spre piața Matache și ajungând aici, Leo se uită în toate direcțiile și apoi strigă:

— Hei, Remi, Zancu, Tina, Mica !...

După un timp, apărură Zancu, apoi Tina, apoi Mica și în fine Remi... Surprins peste măsură, acesta spuse:

— Leo... de unde ai știut că suntem aici ?

— Păi mi-am închipuit... Unde ați fi putut fi ? Văzând că nu mai vin cu mâncarea, ați plecat la piață...

— Da, dar puteam fi și în altă piață, nu neapărat aici, în piața Matache, spuse Zancu.

— De obicei aici ne facem aprovizionarea...

— Ei bine, ai adus ?

— Da, am adus... Numai bunătăți !

— Ascultă Leo, nu te supăra, dar... trebuie să-ți spun ceva, șopti Remi. În timp ce tu ai fost la doctor, a venit un individ și ne-a spus că ne ia cu el la Constanța... să facem afaceri... Vrei să mergi și tu ?

— La Constanța ? Și ce să facem acolo ? Ce fel de afaceri ?

— Ei, ști tu, cu drogurile... și alte chestii...

Leo, stătu puțin și se gândi, apoi spuse hotărât:

— Nu ! Nu merg !... Eu rămân în București !...

— Cum vrei, dar să ști că noi ne ducem ! Haide Leo ! O să fie nemaipomenit !

— Nu merg la Constanța ! Și nu va fi bine deloc ! Vă spun să rămâneți în București !

— Asta nu ! Nu putem să ratăm o ocazie ca asta ! Dacă nu vrei să mergi cu noi la Constanța, nu vrei, asta este, dar să ști că vei regreta !

— Voi veți regreta... că vă duceți !

Și-au luat rămas bun, s-au despărțit, iar Leo se îndreaptă spre doctor, care îl aștepta în mașină.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă doctorul.

— Ce să fie ? Nu rămân cu ei ! Vor să plece la Constanța să facă afaceri acolo...

Dar eu nu vreau să mă duc ! Va fi rău de ei !

— Ce vor păți ?

- Va fi rău de ei, săracii ! Vor fi preluați de un vapor și... vor ajunge într-un loc în care li se vor... lua organele... adică... inima, ficatul, rinichii, stomacul... pentru transplant !
- Și de unde ști tu toate astea, Leo ? De ce ești chiar așa de sigur ?
- Am auzit vorbindu-se și... am așa, un fel de... viziune...
- Și nu i-ai împiedicat să meargă ?
- Eu le-am spus să nu meargă, le-am spus că vor regreta, dar cu toate astea, nu vor să renunțe !
- Dar nu le-ai spus... chestia asta cu... transplantul ?
- Asta nu, pentru că, dacă le-aș fi spus, ar fi râs de mine !
- Și ești sigur că așa se va întâmpla ?
- Sigur, domnule doctor, sigur !
- Atunci, trebuie să facem ceva să-i împiedicăm să se ducă !
- Să facem, domnule doctor, să facem, dar ce anume ?
- Asta este, ce să facem ? Ah, să le oferim ceva... mai tentant decât ceea ce le oferă individul cu care au vorbit...

Leo și doctorul s-au îndreptat spre grupul de copii care încă mai discutau și gesticulau, iar Leo i se adresa lui Remi:

- Remi, uite, domnul doctor, vrea să vă spună ceva... Spuneți-le... !
 - Copii, am aflat de la prietenul vostru Leo, că vreți să vă duceți la Constanța să faceți afaceri acolo... Și am mai aflat ceva... Că dacă vă veți duce, nu vă veți mai întoarce niciodată ! Eu vă propun altceva... Haideți cu mine, am să vă duc într-un loc în care veți fi în siguranță și vă veți simți bine...
 - Mulțumim domnule doctor, dar ne descurcăm și singuri. Mai greu, dar ne descurcăm ! Iar Leo, să își țină gura, dacă nu i s-a urât cu binele ! spuse Remi.
 - Poate că ar fi mai bine să vă mai gândiți la ceea ce aveți de gând să faceți, poate că nu cunoașteți lumea, viața, suficient de bine, înainte de a lua o astfel de hotărâre... Gândiți-vă că, poate va fi prea târziu să mai puteți face ceva, că degeaba veți regreta atunci !
 - Ei și ce-ar putea să ni se întâmple ?
 - Să nu mai fiți, să nu mai existați !
 - Ei și ? O să murim și gata ! Toată lumea moare, în definitiv !
 - Este adevărat, dar... de ce să nu faceți ceva cu viața voastră, ceva care să vă facă cinste, desigur, în limita posibilităților voastre, de ce să muriți acum, când, de fapt, aveți toată viața în fața voastră ? Este păcat să nu vă folosiți viața pentru a evolua, atât cât vă îngăduie puterile și împrejurările... Este adevărat că suntem datori cu o moarte, ea poate veni oricând, anunțată sau neanunțată, dar moartea nu înseamnă nimic, dacă viața nu a fost trăită așa cum se cuvine ! spuse doctorul emoționat, încercând cu orice preț să îi convingă pe copii să renunțe la hotărârea lor...
 - Degeaba, domnule doctor, am hotărât ! Plecăm la Constanța ! spuse arogant Remi.
- Doctorul încercă o ultimă soluție... Se duse la o secție de poliție și îl informă pe un polițist despre situația copiilor și despre primejdia în care se aflau...
- Polițistul, plictisit, înălță din umeri, spunându-i că nu prea crede, că are alte cazuri și necazuri pe cap și că, în fond nu poate face nimic...

Alt polițist, care era într-o cameră alăturată aceleia în care se aflau cei doi și care auzise discuția, un tip mai sufletist, se pare, îi spuse doctorului că o să vină el, o să-i ia pe copii și o să-i închidă într-o cameră, acuzându-i de vagabondaj, apoi va vedea ce va mai face... Au hotărât așadar să se întoarcă și să îi rețină pe copii, dar, între timp, aceștia dispăruseră... I-au căutat, dar în zadar...

De la un trecător, polițistul a aflat că... *"un automobil luxos, un Mercedes, de culoare albă, oprise lângă grupul de copii, din mașină a ieșit un individ înalt, musculos, brunet și îi invită pe copii să urce în mașină, iar după asta, automobilul porni în viteză și dispăru după niște clădiri"*...

Mâhnit, doctorul mulțumi polițistului, care îl asigură că va face tot ce va putea pentru elucidarea cazului... Apoi, doctorul și Leo au plecat îngândurați, tăcuți... Au mers așa, fără să vorbească, mult timp... Apoi, doctorul spuse:

- Să sperăm că viziunea ta despre soarta prietenilor tăi este eronată... Ai mai avut și în trecut astfel de viziuni ?
- Ah, la mine este ceva obișnuit ! Știu tot ce s-a întâmplat, se întâmplă sau se va întâmpla cu mine sau cu persoanele care mă interesează, dacă vreau...
- De exemplu, știi ce se va întâmpla cu tine ?
- Sigur că da... Știu, dar... ce pot să fac ? Știu și gata ! Ce se va întâmpla, se va întâmpla, indiferent dacă știu sau nu știu, așa încât... nu îmi fac probleme !
- Poți să îmi spui ce se va întâmpla cu tine ?
- Păi... o să învăț să citesc, să scriu, să socotesc, o să fiu întrebat și studiat de o mulțime de oameni și o să fac niște... lucruri care îi vor ului pe aceștia...
- Ce lucruri ?
- O să vedeți...
- Deci ceea ce spunea Tone că a văzut la tine erau lucruri adevărate ?
- Sigur că da, numai că nu puteam să le spun lor că era chiar adevărat... Dacă le spuneam că era chiar adevărat, i-aș fi speriat rău de tot... Am știut și de dumneavoastră, atunci când ne-am întâlnit prima dată, chiar și cum vă cheamă, dar nu am vrut să vă dezvălui atunci ceea ce pot !...
- De ce te drogai ?
- Pentru că mă simțeam bine, uitam de toți, scăpam de toate, de gândurile care-mi străbăteau mintea și care uneori mă înnebuneau, pentru că... intram într-o lume ciudată, stranie...
- Bine, dar nu îți dădeai seama că te... distrugeai ?
- Alții, da, se distrugau, dar eu nu... Eu nu sunt ca alții... Eu sunt... altfel !
- Ai idee, dragă Leo, câți oameni, mai tineri sau mai bătrâni, câți copii își închipuie că sunt... altfel ? Că sunt diferiți de... semenii lor ? În realitate, nu sunt deloc altfel, sunt întrucâtva deosebiți, dar în esență la fel sunt toți, cu slăbiciuni și defecte dar, în același timp, cu tăria și calitățile lor bune...
- Materializarea fiului dumneavoastră este o dovadă că sunt, totuși, diferit !

- Cum ? Tu... l-ai... materializat ? Dar... cum ? Nu există nici măcar un singur caz în toată... istoria fenomenelor de materializare investigate de parapsihologi, nici măcar un singur caz, repet, de... materializare stabilă !... Toate materializările sunt instabile, nu durează decât un timp scurt, câteva ore, cel mult, chiar dacă are loc repetarea fenomenului, totuși nu există o stabilitate pe o durată mai lungă de timp a apariției materializate și care să fie, așadar, neîntreruptă !...
- Se prea poate, dar întotdeauna trebuie să existe un început ! De ce să căutăm mereu și mereu un precedent ? De ce să nu credem că apar și fenomene noi, diferite, care să nu fi avut, așadar un precedent ?
- Fie așa cum spui, Leo... Deci... ști ce urmează, nu ?
- Da și accept asta în liniște !

- 6 -

Pentru Leo a început o viață nouă, o viață total diferită de aceea avută până atunci. Doctorul, care avea numeroși prieteni, mulți interesați de paranormal, îl prezentă pe Leo ca fiind un copil deosebit, ieșit din comun... Puterile lui Leo i-au uluit pe toți la culme ! Totuși, în paralel cu cercetarea proprietăților paranormale ale lui Leo, s-a început și un program de educare intensivă a lui... În unele basme se povestește despre eroul principal că... *"a crescut într-o zi cât alții într-un an"*... Ei bine, ceva asemănător se petrecea și cu Leo... El creștea, însă în inteligență, în cunoștințe și deprinderi... Avea o putere uimitoare de învățare și o imaginație cu totul deosebită ! În zece ani de zile cât a durat instrucția lui, era la nivelul de pregătire al unui profesor universitar bătrân, al unui academician ! În ceea ce privește extraordinarele lui calități paranormale, acestea nu regresaseră, dar nici nu evoluaseră... Era studiat de o mulțime de savanți (parapsihologi, medici, psihiatri, biologi, fizicieni, chimiști, ingineri...), în cel mai deplin secret. Se cerceta el însuși, încercând să se cunoască mai bine... Cu toate acestea misterul legat de... sine însuși, persista. Au fost folosite tehnicile de introspecție și detașare, tehnicile yoga, dar informațiile obținute au fost minime. Într-o zi, Leo încerca, din nou, să-și determine așa-numitul potențial paranormal, conectându-se la un aparat denumit potențioscop care îi determina parametrii de straniețate și capacitatea de acțiune paranormală... Până atunci informațiile primite de la potențioscop erau fie vagi, fie contradictorii, deci neconcludente. În momentul în care, după ce se conectase la potențioscop, a pus în funcțiune aparatul, a auzit un pocnet și a văzut că potențioscopul a suferit o transformare uluitoare: se metamorfoză într-o machetă, reprezentând un sistem astral în miniatură, având două stele și patruzeci de planete cu o puzderie de sateliți... Acest fapt uimitor îl făcu pe Leo să rămână o vreme stupefiat... Într-un târziu, ieși din încăpere și se îndreptă spre laboratorul profesorului Crobio, un cercetător în domeniul parapsihologiei.

- Domnule profesor, vreau să vă informez în legătură cu un eveniment uluitor petrecut adineauri în laboratorul de Dinamică Paranormală... Am intenționat să-mi determin parametrii de straniețate și capacitatea de acțiune paranormală, la potențioscop, iar acesta a suferit o transformare extraordinară – potențioscopul s-a transformat într-un sistem planetar minuscul, un fel de machetă... Haideți să vedeți...
- Cum ? Ce ? Interesant, interesant ! Haidem !...
- S-au îndreptat spre camera în care avusese loc miraculosul eveniment... Au intrat în cameră și au observat miniaturalul sistem planetar...
- Ce-o mai fi și asta ? Întrebă surprins profesorul. Ce o fi reprezentând ?
- Abia termină de pus întrebările, că miracolul se produse din nou. Miniaturalul sistem planetar, suferi o nouă metamorfoză...
- De data aceasta se transformă în... potențioscop !
- Pare un basm, strigă profesorul, surprins... Sau un vis ! Problema asta a metamorfozelor și a materializărilor m-a preocupat întotdeauna, în special problemele privind mecanismele de producere și a stabilității produselor de metamorfoză și de materializare, este adevărat că am studiat problematica și cazuistica, dar... miracolul acesta întrece toate așteptările !... Să fie în legătură cu proprietățile paranormale pe care le aveți, domnule Leonida ? Mă întreb... Ce a cauzat revenirea la forma inițială și ce a reprezentat, ce semnificație să fi avut ? Deocamdată îmi este extrem de greu să răspund...
- Nici eu nu pot să înțeleg ce s-a întâmplat de fapt și ce semnificație a avut evenimentul... Mi s-a întâmplat, mai demult, când eram copil să... materializez... un băiat, fiul doctorului Felix Coment... A fost o materializare stabilă ! Nici acest fapt nu mi-l pot explica... și nu știu încă ce semnificație a avut... Dar acum trebuie să mă pregătesc pentru stereoproiecții, dacă vă mai amintiți...
- Da, da... să mergem în sala de stereoproiecții !
- Era o cameră mare, în care se găseau numeroase aparate și computere, iar în mijloc era un spațiu liber... Aici au intrat Leo și profesorul și după un scurt timp au venit alți cercetători. Stereoproiecțiile erau imagini tridimensionale, holograme, pe care Leo le proiecta în spațiu și care reprezentau viziuni ale acestuia... Spre deosebire însă de hologramele clasice care erau imagini tridimensionale fixe, statice, stereopriecțiile lui Leo puteau fi și în mișcare, respectiv imagini tridimensionale în mișcare, dinamice...
- Așadar domnilor, spuse profesorul Crobio adresându-se cercetătorilor, începem stereoproiecțiile... Atenție !... Începem !...
- Leo se așază comod pe un fotoliu, își puse pe cap o cască legată prin zeci de fire de aparate și de un computer și se relaxă... Închise ochii, apoi îi deschise; din ochi îi țâșneau raze multicolore care, apoi, se transformau în imagini ale unor obiecte...
- La un moment dat, Leo vorbi:
- Să mai facem o verificare... Voi proiecta acum imagini din Venezuela... Ele ar trebui să coincidă cu imaginile transmise de către echipa de reporteri a televiziunii Trans Pan... Vă rog să vă uitați la ecranul televizorului... Atenție ! Încep !

Pe ecranul unui televizor au apărut imagini diverse din Venezuela... Aproape simultan au apărut și imagini proiectate de către Leo, care erau identice cu acelea de pe ecranul televizorului, diferind de acestea prin aceea că erau tridimensionale și nu plane. Imaginile se succedau, reprezentau clădiri, peisaje, oameni, diverse scene...

Totul a durat circa o jumătate de oră, apoi s-au întrerupt și proiecțiile și emisiunea... Leo părea epuizat... Spuse...

— Nu înțeleg cum s-a produs acest fenomen !

— Să vedem ce se va obține la analizoare, spuse profesorul Crobio.

Analizoarele au indicat o creștere a activității bioelectrice a creierului, undele transmise de electroencefalograf fiind deosebite de ale celorlalte tipuri cunoscute, au fost denumite unde OMEGA, iar metabolismul neuronal era intensificat... S-a înregistrat, de asemenea, o creștere a radioactivității în zona imediată din jurul lui Leo, ajungând până la 1560 Becquereli și de asemenea s-a înregistrat o creștere a temperaturii din această zonă, ajungând până la 58°C !... Electronografele și auometrele (aparate care înregistrau, redau și măsurau aura energetică din jurul organismului) au arătat o mărire și o intensificare deosebită a aurei... Câmpul biomagnetic crescuse și el, iar enzimometrele au indicat o creștere a vitezei de producere a enzimelor și de asemenea și viteza de producere a acidului dezoxiribonucleic (ADN), a crescut...

— Ce poate să însemne ? întrebă doctorul Rolex, un cercetător biochimist...
Ce semnificație are ? Totul este absurd, este inexplicabil, neverosimil...
Nu reușesc să corelez nimic, să combin nimic...

— Bun, spuse profesorul Crobio, Leo, relaxează-te acum și după aceea începi exercițiile de materializare la distanță...

Exercițiile de materializare la distanță... Stranii și inexplicabile !... Acestea se desfășurau după anumite reguli. Leo intra într-o cameră, în care erau numeroase fire, aparate detectoare, terminale ale diferitelor instalații și dispozitive și ale computerelor, erau numeroși senzori, de care se conecta și apoi, fie se concentra intens, fie se relaxa... La diferite distanțe, în diferite locuri, erau amplasate alte dispozitive, alte aparate detectoare, alți senzori, care urmăreau produsele de materializare generate de Leo... Cel mai depărtat loc de urmărire se afla situat la o distanță de circa trei kilometri... Aceste produse de materializare erau diverse. Obiecte, plante, animale...

Dar caracteristica lor consta în aceea că, pe de o parte erau consistente, iar pe de altă parte aveau o stabilitate relativă... Aveau o durată medie de existență de circa o jumătate de oră, după care, fie că se destrămau, fie că dispăreau instantaneu !... Ceea ce a reușit, prin antrenament, a fost să mărească treptat stabilitatea produselor de materializare. Acum urmărea să materializeze o machetă a unei nave cosmice, la o distanță de circa trei kilometri. Condițiile experimentului fuseseră respectate și urma realizarea acestuia... Leo deveni rigid, apoi se relaxă... În camera de materializare, totul era pregătit. Leo se concentrează și se relaxă alternativ... Nu se întâmplă nimic. Din nou se concentrează și se relaxă, alternativ... Aparatele indicau anomalii în structura creierului și în desfășurarea proceselor neurofiziologice precum și în aura energetică...

Erau detectate, de asemenea, anomalii ale mediului înconjurător... Treceau minute și ore și nu se întâmplă nimic. Într-un târziu, au hotărât să întrerupă experimentul, fiindcă Leo era epuizat. În ultima clipă însă, în camera de materializare, apărură macheta unei frumoase nave cosmice ! Au cercetat-o... Era solidă, sofisticată, strălucitoare...

Au luat mici fragmente din ea, i-au determinat compoziția chimică și i-au măsurat o serie de parametri fizici. Era reală, reală ca orice alt obiect din lumea asta observabilă ! Compoziția chimică a relevat un procentaj însemnat de carbonați, silicați, precum și prezența unor metale cum ar fi vanadiu, crom, wolfram, titan. Erau curioși să afle cât se va menține stabilă... Credeau că după un scurt interval de timp, circa treizeci de minute, va urma dematerializarea și voiau să surprindă acest moment... Într-adevăr, după treizeci de minute, produsul de materializare începu să devină din ce în ce mai vag... Structura chimică devenea din ce în ce mai instabilă, până ce dispărură !

De ce dispărea, unde, cum, era imposibil de răspuns ! Tocmai voiau să renunțe la experiment pentru acea zi, când, macheta navei cosmice apărură din nou ! De această dată nu se mai destrămă.

Produsul de materializare se stabilizează definitiv ! Treceau minute, ore după ore, treceau zile și nu se mai întâmplă nimic ! Macheta navei cosmice rămase definitiv stabilă !

După acest experiment reușit, cercetătorii l-au denumit pe Leo... paraom, datorită calităților sale paranormale extraordinare !...

- 7 -

- Ceea ce m-ar interesa acum, ar fi să încerc ceva cu adevărat ieșit din comun... spuse Leo, adresându-se unui fizician, doctorul Trumper.
- Este ieșit din comun tot ceea ce faci ! remarcă fizicianul.
- Mă rog, nu te supăra, dar cred că exagerezi ! Iată ceea ce doresc să fac. Vreau să... contactez câteva planete, iar pe aceste planete voi materializa obiecte diverse, ba chiar, pe unele planete cu parametri fizico-chimici asemănători celor de pe Pământ, să materializez forme de viață, chiar oameni ! Mai mult, aș dori să produc diverse fenomene, diverse procese, în sfârșit, vreau să materializez obiecte, forme de viață, care apoi să fie descoperite de către exploratorii care vor participa la expediții cosmice, pe care le voi... vizualiza ! Poate că nu îți este prea clar, dar sper că, totuși ai înțeles ideea... Acestea vor fi confirmate ulterior, peste câteva mii de ani ! Ce părere ai domnule Trumper ?
- Am priceput despre ce este vorba... Vrei să spui că intenționezi să materializezi pe niște planete tot felul de obiecte, de vietăți, de oameni... Viitoarele expediții cosmice care vor vizita planetele respective, vor întâlni ceea ce ai materializat tu acum... Ce să spun ? Ar fi grozav de interesant, numai că, mă tem că nu este posibil ! Așa mi se pare mie, cel puțin...
- Totul este posibil în lumea asta, răspunse Leo, numai să știi cum să faci posibil să existe un anumit lucru sau eveniment...

- Da, totul este posibil, chiar și... imposibilul, spuse doctorul Trumper... Trebuie să îți spun, domnule Leonida, că o viață întreagă m-am tot întrebat de ce să existe mai degrabă ceva decât nimicul, de ce mai curând finitul decât infinitul, de ce mai curând relativul decât absolutul, de ce ? Spațiul și timpul sunt oare singurele atribute ale existenței, așadar, numai spațiul și timpul definesc existența ? Cum am putea explica într-un mod coerent fenomenele paranormale ? M-am gândit la existența spațiilor cu dimensiune fracționară și chiar complexă, care ar putea avea un rol oarecare în producerea fenomenelor paranormale... Dar cum, în ce fel ? Cine știe ? Deocamdată le observăm, le înregistrăm, așteptând o zi în care se va putea să se elaboreze o teorie coerentă a fenomenelor paranormale... După care, cine știe ? Vor apărea alte și alte fenomene, poate cu mult mai stranii decât acestea, fenomene care acum nici măcar nu le bănuim, tot așa cum în evul mediu, de exemplu, nici nu se bănuia existența fenomenelor cuantice...
 - Așa este, confirmă Leo. Aș vrea să produc materializarea la care m-am referit... Voi efectua un antrenament special în acest sens și când voi fi gata, voi anunța grupul de cercetători... Cred că voi avea nevoie de circa trei săptămâni, cel puțin...
- I-au trebuit patru luni să-și aducă potențialul de materializare la distanță la o capacitate cât de cât mulțumitoare, pentru seria de experimente cu grad înalt de dificultate și de asemenea să ajungă să-și dezvolte calitățile de clarviziune spațio-temporală și de stereoproiecție... Prima încercare a fost făcută cu materializări realizate pe Lună... A încercat să materializeze monoliți... Starea de tensiune era extraordinară ! La un moment dat se dezorientă, stereoproiecțiile s-au derulat cu o viteză uluitoare și timp de o zi întreagă, totul parcă se dezorganizase...
- Apoi, reveni la normal...
- A fost ceva extraordinar și încă este puțin spus ! declară Leo doctorului Trumper după o săptămână.
 - Ști ce-ai făcut ? Ai produs materializări diverse în spațiu și timp, acoperind aproape tot globul pământesc ! După studiile efectuate, s-ar părea că ai produs, printre altele, entități stranii, asemănătoare obiectelor zburătoare neidentificate, ai produs monoliți, construcții ciudate, instalații misterioase, dacă mă pot exprima astfel, fiindcă nu găsesc un cuvânt mai potrivit !... Ai perturbat, se pare, destul de serios cursul istoriei, domnule Leonida ! Ar trebui să încetezi să mai faci așa ceva ! Până la urmă, vei schimba însăși ordinea Universului ! Renunță !
 - Pentru prima dată de când exist, sunt dezorientat și nu știu exact ce hotărâre să iau ! Tot ce pot să spun este că am ajuns într-o situație din care îmi este extrem de greu să mai revin ! Dacă aș încerca să renunț la experiment, ei bine, asta ar însemna destrucțurarea Universului ! Am ajuns până la esența... esențelor, până la... Blocul de Comandă al Universului, dacă mă pot exprima astfel, adică în termeni informatici sau cibernetici... Acum, dacă aș încerca să renunț, după cum te exprimi, ar însemna să produc perturbări grave în funcționarea Universului ! Ar urma niște cataclisme la scară cosmică !...

- Nu prea înțeleg de ce s-ar întâmpla aceasta, este chiar ridicol ! spuse mirat doctorul Trumper.
- Nicidecum, replică Leo... Iată, să îți dau un exemplu, pentru a înțelege... Să ne gândim la un sistem cibernetic, reprezentat de un supercomputer care coordonează, spre exemplu, procesele care au loc într-o uzină de armament... Dacă acest computer ar fi virusat, printr-un procedeu oarecare, atunci, toate procesele din acea uzină ar funcționa defectuos și te las să îți imaginezi ce dezastru ar fi... Ceva analog s-a întâmplat și aici, bineînțeles la altă scară, la alte niveluri... Eu, dacă vrei, am intervenit, fără să îmi dau seama, în acest proces informațional care are loc la nivelul Universului și l-am perturbat...
- Și ce este de făcut atunci ? întrebă neliniștit fizicianul, doctorul Trumper.
- Să continui experimentul până la capăt, spuse Leo. Acesta este singurul drum de urmat.
- Și care va fi... capătul, sfârșitul ? În ce va consta ?
- Acum, în acest moment, m-am decis ! Iată în ce va consta sfârșitul... Voi materializa pe diferite planete, forme de viață, chiar și oameni... Voi materializa chiar și sisteme astrale !
- Și scopul ? Pentru ce toate astea ?
- Scopul ? Este mai elevat, îmi este greu să mă exprim... Poate curiozitate, poate dorința de cunoaștere, poate dorința de a depăși nenumărate bariere... Pentru că, legile acestea... științifice, ale fizicii, chimiei, biologiei, geologiei, cosmologiei, etc., descoperite, cunoscute și... inatacabile, nu sunt nici pe departe, ceea ce par a fi, dintr-un punct de vedere... mai înalt...
- Nu prea înțeleg... Ce vrei să spui ?...
- Aceste legi, principii, efecte, sunt desigur reale și inatacabile... dar problema esențială este de a ști cum să le folosești, în bine sau în rău !... Iată un exemplu sau mai curând o analogie, pentru a fi mai explicit... Cele șapte culori ale spectrului luminii albe, pot fi folosite pentru a forma o varietate imensă de imagini sau cele șapte note muzicale pot compune o mare diversitate de melodii... Totul este să ști cum să le folosești... Păstrând proporțiile, desigur, ceva asemănător se întâmplă și în cazul principiilor, legilor, efectelor...
- Tăcu... După un timp, reluă...
- Universul acesta, este unul dintre infinitele Universuri care compun Hiperstructura Marelui Univers; el poate fi modelat, remodelat, reconstruit, ținând cont, pe de altă parte, de o serie de... hiperlegi, sau legi de ordin superior... Așadar, nu pot să renunț, pentru că... am inițiat deja un proces la nivelul esenței Universului, proces care nu mai poate fi oprit decât odată cu terminarea acestui experiment ! Renunțarea la experiment ar conduce la destrămarea Universului, la destructurarea lui !
- Bine, dar este absurd ! Absurd și de neconceput ! Ce legătură există între... Univers și... experimentul acesta de materializare la scară cosmică ? De ce, dacă... întrerupi experimentul, aceasta ar conduce la... destrămarea Universului ? Nu pricep ! Nu cred !

- Trebuie să înțelegi, fiindcă Universul are, pe lângă componenta materială (substanța, energia, câmpul, spațiul, timpul, etc.), are și componenta informațională și spirituală, adică acea componentă care realizează tocmai structurarea Universului... Tot așa cum, dacă ai materiale (cărămizi, mortar, scânduri, etc.) poți să construiești o varietate de clădiri, folosind INFORMAȚIA, ȘTIIND CUM să le realizezi, așa și aici, având materie – substanță, energie, câmp, spațiu, timp, etc. – se poate realiza de către componenta INFORMAȚIONALĂ, SPIRITUALĂ, o varietate de UNIVERSURI...
 - Bine... Dar de unde și de ce apare INFORMAȚIA, SPIRITUL ?
 - Aceasta este o chestiune legată de hiperstructura Marelui Univers... Deja atingem prin asta un alt nivel de existență, un alt domeniu al cunoașterii, cu mult mai înalt și mai complicat decât ceea ce știm deja !... Ca un aspect particular aș vrea, în câteva cuvinte, să remarc un lucru... Einstein a stabilit echivalența dintre masă și energie, respectiv că unei mase înfime îi corespunde prin echivalență, o cantitate de energie enormă și invers... Ei bine, echivalența aceasta dintre masă și energie, se extinde și pentru informație... Există și o echivalență între informație, masă și energie, numai că relația de echivalență, este ceva mai complicată... Prin această relație, unei cantități de informație îi corespunde, prin echivalență, o masă și o cantitate de energie, ba chiar, îi corespunde, tot prin echivalență și un interval spațio-temporal... Ce vreau să spun cu asta ? Vreau să spun că procesele informaționale sunt profund implicate în toate structurile și procesele din Univers, iar dacă a fost inițiată o reacție informațională la nivel cosmic, așa cum am inițiat-o eu, ei bine, reacția nu poate fi oprită decât de însăși desfășurarea ei !... Oprirea ei forțată sau neîntreținerea ei, ar echivala cu o bombă formidabilă, care ar exploda și ar conduce, repet, la distrugerea Universului sau cel puțin, la modificarea lui !... Asta este !...
 - Ei bine, dacă nu există altă soluție... termină ceea ce ai început !...
- Și Leo continuă !... Se antrenează după un program numai de el știut, se antrenează cu pasiune și devotament și după alte patru luni, reîncepu experimentul... De astă dată se încheie cu succes... A materializat planete, sisteme planetare, forme de viață și oameni, ființe stranii, exotice...
- Prin clarviziune și stereoproiecții, a observat apoi contactul dintre navele terestre (situate cu mii de ani în viitor) și ființele materializate de către acest paraom, cunoscut cu numele de Leonard Leonida sau Leo...
- Existau apoi civilizații, materializate de el, care se întrebau... "*De unde venim ? De ce existăm ? De când existăm ? Încotro mergem ? Care este scopul, rațiunea existenței noastre ? Am fost creați de cineva sau am fost creați pe cale naturală ?*"
- Și încercau să răspundă... Au fost apoi civilizațiile cosmice care erau intrigate de aceste fenomene stranii, apoi contactele cu cosmonavele terestre situate cu mii de ani în viitor, au fost nenumărate evenimente stranii... Dar asta este o altă poveste...

- Și totuși, îi mărturisea Leo inginerului Theobald Darin, voi încerca să realizez experimentul suprem, experiment pe care l-am denumit "*Moment Transcendental*"... Transcendental, adică... superior normelor sau rațiunii umane; care este deasupra lumii reale.... Așadar, voi încerca să materializez un... Univers !...
- Cum ? Ce ? Este imposibil !! Este adevărat, am văzut, am constatat produsele de materializare pe care le-ai realizat, chiar și la scară cosmică, dar să... materializezi un... Univers ? Asta, după umila mea părere, chiar având calitățile paranormale cu adevărat uluitoare pe care le ai, cu toate astea, cred că a materializa un Univers, este imposibil !
- Nu se poate ști dinainte !... În fond, de ce ar fi imposibil ?
- Bine, dar... Dacă dispui de capacitatea de clarviziune, de premoniție, ar trebui de fapt să ști încă de pe acum dacă vei reuși sau nu... Ori se pare că nu ști nimic despre asta ! Pe de altă parte, nimeni nu a realizat nimic asemănător până acum, nu se cunoaște nici măcar o singură referire ! Ce spui ?
- Atât clarviziunea cât și premoniția SUNT LIMITATE, mai cu seamă când este vorba de un eveniment extraordinar cum este acesta ! Materializarea unui... Univers, este o situație EXCEPȚIONALĂ ! Este o situație despre care NU POSED NICI MĂCAR O INFORMAȚIE CERTĂ ! Pe de altă parte, faptul că nimeni nu a realizat nimic asemănător până acum, după cum spuneai, ei bine, te întreb, de unde ști că nu s-a realizat ? Faptul că NU ȘTI tu sau mulți oameni nu știu despre astfel de situații EXTRAORDINARE, nu înseamnă nimic ! De altfel nici nu este de mirare ! Astfel de situații EXTRAORDINARE, ABSORB INFORMAȚII, sunt ca niște... GĂURI NEGRE INFORMAȚIONALE, NU LASĂ NIMIC ÎN URMA LOR, NICI MĂCAR O INFORMAȚIE, NICI MĂCAR O URMĂ. Cu toate astea, au mai fost încercări de a se materializa Universuri !
- Dar, atunci... tu de unde ști ? Cum de ști ?
- Știu pentru că încerc ! Știu pentru că... AM PUS PROBLEMA ACEASTA ! Dacă ar fi fost imposibilă sau inexistentă, pur și simplu nu aș fi pus-o, nu aș fi... conștientizat-o ! Chiar simpla punere a problemei arată că ar fi în principiu posibil... Și așa cum mi-am pus-o eu, și-au pus-o și alții ! Înțelegeți ?
- Dar nu este chiar așa... Amintește-ți de faptul că la un moment dat, cu veacuri în urmă, s-a pus problema unui perpetuum mobile, a unei mașini care să funcționeze neconsumând nimic... S-a pus problema, s-a conștientizat, așa cum spui, dar asta nu a însemnat că s-a putut realiza acea mașină care să funcționeze fără să consume nimic ! Amintește-ți că o astfel de mașină nu poate exista... Este cam același lucru cu ceea ce intenționezi tu să faci !
- Pentru că nu s-a pus corect problema... O astfel de mașină ar putea funcționa, nu neapărat neconsumând nimic, ci consumând... informație ! Dacă ar fi alimentată într-un fel oarecare cu informație, iar această informație ar fi convertită în energie, ei bine o astfel de mașină ar putea să existe ! În altă ordine de idei, amintește-ți că în Biblie, se spune că... "*la început a fost cuvântul...*" Dar... cuvântul ce este ?
- Într-adevăr, bună întrebare... Ce este cuvântul ?...

- Este INFORMAȚIE, informație care este echivalentă și se poate transforma în materie (substanță, energie, câmpuri fizice, spațiu, timp, sisteme, etc.) și reciproc... Așadar, există o categorie de informație, aș zice superficială, cea obișnuită, pe care începem să o înțelegem și pe de altă parte există o altă categorie de informație, de profunzime, de esență, pe care o vom studia și la care au acces numai unii oameni, deocamdată... De ce numai unii ? Aici este o altă problemă... În principiu, toți membrii speciei umane ar putea avea acces la această categorie de informație, dar există unele restricții datorate unor reguli de selecție, reguli pe care oamenii le vor cunoaște mai târziu... De ce mai târziu și nu acum ? De ce nu pentru toți odată ? Pentru că evoluția fiecărui individ uman este diferențiată și complicată... Fiecare trebuie să devină, să evolueze, până la un nivel care să-i permită accesul la informația esențială...
- Este ceva atât de absurd, încât pur și simplu consider că, de fapt, ideea este naivă, chiar ridicolă... Să materializezi un... Univers ! strigă Darin.
- Aceasta este opinia dumitale și o respect, dar eu am altă opinie, spuse calm Leo. Tăcu, încercând să-și adune gândurile... După un timp, spuse hotărât...
- De fapt, dacă se vor produce evenimente sau fenomene care nu se vor încadra în schemele, în șabloanele dumitale de gândire, pot să te asigur că te vei comporta și vei gândi... absurd, naiv, ridicol... Fără supărare, dar opinia dumitale, deși o respect, nu poate fi decât stupidă ! În sfârșit, ești liber să crezi ce vrei ! Eu însă, voi realiza EXPERIMENTUL cu orice preț !...

Acest paraom țintea acum spre absolut... Voia, nici mai mult, nici mai puțin, decât să creeze un... UNIVERS ! Sigur că această intenție era de-a dreptul aberantă pentru un om obișnuit sau chiar pentru unul dotat cu câteva calități paranormale, dar această ființă, cunoscută sub numele de Leo, era mult mai mult decât un om ! Era un paraom, așadar o ființă deosebită !... În fond, cine era de fapt, de unde a venit, de ce a venit, ce urmărea în ultimă instanță ?

Sigur că ar fi fost de dorit să se răspundă la aceste întrebări, însă ce s-ar întâmpla dacă ar fi cunoscute răspunsurile la aceste întrebări – și la altele, asemănătoare ? Ar fi considerate ca fiind absurde, naive, ridicole... Așa încât, poate că ar fi mai bine ca fiecare să creadă ce vrea despre această ființă enigmatică...

Leo începu pregătirile pentru realizarea extraordinarului experiment denumit "MOMENT TRANSCENDENTAL"... De această dată era vorba despre ceva excepțional și anume voia să creeze un nou Univers, un Univers Paralel sau Potențial... Sarcină inimaginabil de dificilă chiar și pentru un paraom și absolut imposibilă pentru un om obișnuit... Astfel încât ființa ce își zicea Leo, începu antrenamentele pentru realizarea acestui experiment deosebit, excepțional... Folosi orice clipă, utilizează toate resursele intelectuale, tehnice, paranormale și se folosi, de asemenea, de ajutorul unor persoane înzestrate cu puteri paranormale deosebit de puternice, adică de mediumuri foarte rafinate... Într-o fază destul de avansată a antrenamentului, a stabilit un contact telepatic cu un mare înțelept din Tono, o planetă din constelația Orion...

– Paraomule, Universul pe care vrei să-l generezi nu va fi stabil !... Dacă ceea ce știu este complet și adevărat, Universul tău va avea o stabilitate de circa o miliardime de secundă ! Dacă însă vei reuși să declanșezi Hiperforțele Magice, atunci vei izbuti, într-o oarecare măsură, să stabilizezi Universul creat, iar dacă vei reuși, mai departe, să declanșezi și Hiperforțele Ultramagice, reducând suficient bariera transcendentă, atunci vei reuși o anumită stabilizare a Universului ! Este posibil ca acest Univers creat din materia virtuală să fie instabil, datorită interferenței cu actualul Univers, interferență posibilă datorită ție, pentru că vei fi o entitate de contact, de intersecție între cele două Universuri...

– Este ceva ce mă îngrijorează, replică Leo.

– Rezultatul interferenței, continuă înțeleptul din Tono, va putea fi distructiv pentru ambele Universuri, deoarece acestea vor putea fi anihilate printr-o interferență negativă, finalul fiind un haos cumplit ! De aceea dacă dorești cu orice preț stabilitatea Universului pe care dorești să îl crezi, atunci, în ultimă instanță, nu îți rămâne decât un singur lucru de făcut... Să te anihilezi tu însuși, pentru a permite Universului creat de tine să existe !... Prin dispariția ta, va dispărea implicit și interferența negativă dintre Universuri și prin urmare, se va realiza, așadar, stabilizarea Universului creat și de asemenea, conservarea Universului acesta, al Universului "nostru"... Așadar, trebuie să judeci profund înainte de a efectua EXPERIMENTUL SUPREM !

Această perspectivă îl neliniște pe Leo... pentru prima dată de când se știa, perspectiva dispariției sale absolute îi trezea un sentiment de neliniște... Acum nu mai era vorba de moarte, de o "simplă" moarte. Era cu totul altceva !... În cazul morții, nu se producea dispariția absolută a unui individ, ci numai una relativă, rămânând, printre altele, amintirea lui, trecutul lui, realizările lui... Sufletul lui... Indivizii mor, pentru a putea evolua pe alte planuri...

În acest caz însă dispariția era absolută, nimic din el, nici măcar amintirea lui, nici măcar trecutul lui, realizările lui, nu mai supraviețuiau – era o anihilare completă, absolută !... Și aceasta avea loc în ambele situații. Fie că nu se "sinucidea" după crearea Universului său, dar atunci avea loc distrugerea ambelor Universuri și deci implicit și a lui, fie că se "sinucidea", dispărea... absolut, dar în acest caz, ambele Universuri își continuau existența... Așadar... ce să facă ? Să renunțe ? Să efectueze totuși... EXPERIMENTUL SUPREM ? Dar... dacă dispărea definitiv, absolut, atunci, la ce bun ? Pentru ce să se angajeze la acest experiment extraordinar, dacă el nu va mai exista... absolut ?

Ar fi dorit, din contra, să continue să existe, să observe, să studieze Universul creat, materializat de el, desigur cu ajutorul Hiperforțelor Magice, al Hiperforțelor Ultramagice, să se bucure de el... Dar așa ? Ce să facă ? Ce ?... Dar dacă... Marele Înțelept s-a înșelat ? Dacă totuși, se va sfârși bine ? De ce nu ? În fond și la urma urmei, chiar și Marii Înțelepți pot comite erori, este adevărat, extrem de rar... Poate că nu vor dispărea, totuși, nici el, nici Universurile ! Îl mai contactă încă odată pe Marele Înțelept și îl întreabă dacă lucrurile stau într-adevăr așa sau dacă ar putea exista o șansă ca EXPERIMENTUL SUPREM să se termine cu bine pentru toți...

— Paraomule, am aprofundat problema asta... Există o șansă ca totul să se sfârșească bine pentru toți, după cum te-ai exprimat... O șansă infimă... Și această șansă depinde de tine ! Există un interval spațio-temporal extrem de mic, în care trebuie să te transferi în Universul creat de tine, ca și când ai străbate un tunel îngust, într-o străfulgerare !... Dar acest tunel este de fapt, un fel de labirint, întortocheat și plin de surprize, chiar și pentru un paraom ! Dacă reușești să te transferi în Universul creat și materializat de tine, prin cine știe ce joc al Forțelor și Hiperforțelor Magice, atunci vei rămâne închis în Universul acesta pe care l-ai creat și materializat; există și eventualitatea ca, uneori, să se realizeze interferențe nedistructive, de scurtă durată, între Universul Actual și Universul tău, care devine un... Univers Paralel Potențial... Asta este... Acum... decide !...

Leo se decise... Va efectua EXPERIMENTUL SUPREM ! Cu câteva ore înainte de a începe acest extraordinar experiment, a avut o discuție cu doctorul Felix Coment, vechiul său prieten, cel care începuse educația lui și îl impusese atenției comunității științifice.

— Spune-mi... CINE EȘTI TU, DE FAPT... LEO ? Întrebă doctorul.

— Cine sunt sau ce sunt ? Iată ceea ce ÎMI AMINTESC DESPRE MINE... Cândva am făcut parte dintr-un conglomerat de materie... spiritualizată, un sistem hipercomplex de substanță, energie, informație, aparent fără o formă precisă, călătorind neîntrerupt prin spațiul cosmic...

— Și de unde provenea acel... sistem ? Întrebă Felix Coment.

— Originea acelui... hipersistem se pierdea în negurile timpului, de fapt în negurile hipertimpului... Nevoia de energie, de substanță, dar mai ales de informație, îl făcuse să colinde... Marele Univers... A putut să controleze procese care aveau loc la nivelul esenței cosmice, să genereze, să capteze, să dirijeze câmpuri fizice, interacțiuni fundamentale ale materiei dar și procese care aveau loc la nivel transcendental, dacă se poate spune astfel... Timpul nu mai conta... Era în Hipertimp, adică în timpul cu o infinitate de direcții – nu numai trecut, prezent și viitor... În sfârșit, vei înțelege, poate cândva, într-o altă existență, ce înseamnă Hipertimpul...

— Sper să înțeleg cândva, sper din tot sufletul, murmură doctorul Felix Coment.

— La un moment dat, continuă Leo, hipersistemul voia să realizeze un cuplaj între câmpul gravitațional ultraintens, reprezentat de o genune sau o gaură neagră imensă, care era centrul unei galaxii în apropierea căreia se oprise pentru prima dată din călătoriile lui cosmice și câmpul... denumit hipotopic, care controla procesele din infrastructura materiei... Dorea să obțină informații referitoare la implicarea câmpului hipotopic în cataclismele cosmice, cataclisme extraordinare și care se produceau extrem de rar, în urma cărora, structurile cvasistabile ale cosmosului erau distruse... A generat câmpul hipotopic, l-a dirijat spre golul negru cu mare grijă și... atunci s-a întâmplat ceva... Galaxiile, roiurile de galaxii, quasarii, pulsarii, atractorii, alte sisteme cosmice, toate... s-au prăbușit ca într-un abis nesfârșit în locul în care se aflau conglomeratul, HIPERSISTEMUL și GENUNEA...

— Ce a urmat apoi ?

- A urmat o explozie extraordinară și... timpul pur și simplu a dispărut !... Apoi... HIPERSISTEMUL s-a regăsit și... A ÎNCEPUT SĂ CREEZE ACEST UNIVERS ! Dar asta L-A EPUIZAT, A FOST CA ȘI DISTRUS DUPĂ CREAREA ACESTUI UNIVERS... Numai un fragment infim, dacă vrei, un... "atom" din acel hipersistem, a mai rămas totuși, a supraviețuit... Acel fragment infim, acel "atom"... sunt... EU... Am luat forma aceasta... umană...
- Deci... asta a fost înainte de... MAREA EXPLOZIE... de ceea ce azi numim... BIG BANG !...
- Înainte de ACEASTĂ MARE EXPLOZIE, fiindcă au mai fost și altele... Și vor mai avea loc și altele... întrucât acesta este sfârșitul și totodată începutul tuturor UNIVERSURILOR CREATE, MATERIALIZATE, spre deosebire de UNIVERSURILE SPIRITUALE CARE SUNT ETERNE, dar care, la rândul lor, nu pot exista fără Universurile Materiale, trecătoare, schimbătoare... Așa cred...
- Și acum ce intenționezi să faci... Leo ? Continui să te numesc Leo...
- Încerc acum să fac ceva de neimaginat pentru toată lumea în general... Încerc să... materializez un... Univers !... Încep acum... EXPERIMENTUL SUPREM , denumit de mine, MOMENT TRANSCENDENTAL... Încerc să repet ceea ce a realizat cândva, Hipersistemul din care am făcut parte cândva, cu toate că nu mai sunt decât o parte, un fragment infim, un "atom" din acel hipersistem... Cu toate acestea, ca și în cazul hologramelor, și eu conțin toate informațiile despre întregul Hipersistem din care, repet, am făcut parte cândva... Însă este un risc atât de mare, încât mă cutremur când mă gândesc la consecințele unui eșec !
- Atunci, renunță, Leo ! Încă mai poți să renunți !...
- Nu, nu renunț ! Atât timp cât mai există o cât de mică șansă de reușită, voi încerca ! Nu trebuie să te dai bătut niciodată, niciodată să nu renunți la idealurile tale, oricât de stranii sau de extraordinare ar fi ele ! Există întotdeauna o șansă, oricât de mică, dar există, spre a reuși... Iar dacă nu vei reuși, te poți împăca totuși cu gândul că, cel puțin ai încercat !... Și însăși această încercare, reprezintă ceva, este un motiv mai curând de împăcare cu tine însuși, decât de decepție...
- Este adevărat !
- Când un om își dedică toată viața realizării unui ideal, în care crede cu toată ființa lui, indiferent cât de nesemnificativ este sau dimpotrivă, cât de nemaipomenit este, ei bine, nu se poate să nu îl realizeze !... Și dacă nu îl va realiza totuși, datorită cine știe căror factori nefavorabili, nu trebuie să își piardă speranța, nici curajul !... Pentru că odată și odată, poate chiar într-o altă existență, el își va realiza idealul ! Numai așa poți să evoluezi cu adevărat... Cred că scopul fiecărui om este să evolueze, prin încercări succesive, până într-atât, încât să ajungă la nivelul acesta extraordinar de înalt, încât să ajungă să fie... CREATOR DE UNIVERSURI !... Până atunci însă, reluă Leo, ar fi bine ca fiecare om să trăiască prezentul, clipa, dar nu numai atât, să nu se limiteze numai la prezent sau numai la trecut sau numai la viitor sau numai la transcendent...
- Fascinant ! strigă doctorul Comenț, extaziat.

— Așadar, să trăiască și prezentul dar și trecutul și viitorul și transcendentul, pentru că astfel, va avea șansa unei evoluții care îl va uimi. Cam asta este ceea ce cred !... Adio dragă prietene, nu ne vom mai revedea probabil niciodată ! Îți mulțumesc pentru tot !... Adio...

Și experimentul începu... Aura energetică a lui Leo deveni intensă, pulsa din ce în ce mai rapid, apoi se dilată, la început lent, apoi din ce în ce mai repede se dilată, se dilată, depăși clădirea în care se afla, apoi cuprinse împrejurimile și continuă să se dilate... dar, pe măsură ce se dilata, începea să devină din ce în ce mai palidă, mai palidă, tot mai palidă... până când dispăru din câmpul vizual al martorilor...

A fost apoi un moment, un singur moment în care Universul A DISPĂRUT, S-A DESTRUCTURAT !... Stelele păreau să se fi stins, gravitația părea să fi dispărut...

Dar acest moment a fost atât de scurt, neînchipuit de scurt, o miliardime de secundă, poate și mai puțin !... A fost suficient însă pentru a produce unele modificări în structura Universului și chiar în viața oamenilor...

Din ce în ce mai multe fenomene stranii, inexplicabile au început să se producă, însă nici această stare de lucruri nu a persistat prea mult...

Apoi, totul reveni la normal, dar... un fel de normal... amestecat cu... paranormal...

Și cei câțiva prieteni mai apropiați ai lui Leo, au avut certitudinea, credința că experimentul suprem, denumit "MOMENT TRANSCENDENTAL" , a reușit ! Leo crease, materializase un UNIVERS !

Un Univers care exista alături de Universul actual, un fel de Univers Paralel în care se integrase pentru totdeauna !... Și mai erau conștienți de ceva, de un mesaj sau ceva asemănător, care le străbătea mințile, conștiințele:

" Fiecare OM este capabil să schimbe structura Universului într-o altă formă, la fel cum se schimbă imaginile într-un caleidoscop... Fiecare poate produce o anumită imagine, apoi alta și alta... Sau poate realiza în Marele Univers, în cadrul Hiperstructurii acestuia, UNIVERSURI PARALELE... Însuși MARELE UNIVERS impune aceasta, dar nu oricum, nu orice, nu oricând, nu oriunde ! Bineînțeles, problema care se pune este de... A ȘTI CUM SĂ FACI ASTA !... Este cel mai ascuns și teribil secret al EXISTENȚEI și nu îl va cunoaște decât cel ce va MERITA CU ADEVĂRAT...

Dar, până la urmă, TOȚI ÎL VOR AFLA, TOȚI VOR MERITA...

*PÂNĂ ATUNCI, **PACE VOUĂ, OAMENI BUNI** !... "*

CĂUTÂND ABSOLUTUL – ÎNSEMNĂRI ȘI IPOTEZE

"Adesea un singur moment poate decide soarta celor mai importante evenimente."
TITUS LIVIUS – AB URBE CONDITA / P155

"Oricând și oriunde se poate întâmpla orice și oricum !..."

ETERNA REÎNTOARCERE – O POVESTE

Erau doi prieteni, Lastor și Kolux... Credeau în viața de apoi, credeau în reîncarnare, credeau în eterna reîntoarcere... De fapt ei spuneau că eterna reîntoarcere este un principiu al vieții... Lastor îi spuse odată lui Kolux...

□ Eu cred că după moarte, ne naștem din nou, mai bine zis revenim la momentul nașterii, ne naștem așadar și re trăim viața, așa cum a fost, de la început până la sfârșit... Este un principiu, după părerea mea, este principiul eternei reîntoarceri ! Spre exemplu, eu m-am născut în anul 1970 și am ajuns, iată, acum la vârsta de 50 de ani !... După ce voi muri, mă voi naște din nou, tot în anul 1970 și voi re trăi viața așa cum a fost...

După un moment de tăcere, prietenul său îi răspunse...

□ Dacă ar fi așa, atunci, iată la ce m-am gândit... Dacă eu voi muri înaintea ta, tu să mă salvezi, iar dacă tu vei muri înaintea mea, eu să împiedic moartea ta ! Pentru că vom ști din viața asta care din noi va muri și deci va memora asta, iar în viitoarea repetare a vieții va putea să prevină moartea ! Ești de acord ?

□ Bine, sunt de acord !

Așadar, după vreo zece ani, Lastor a murit; cel care a rămas în viață, Kolux a spus tuturor cunoscuților că nu îl va uita niciodată pe Lastor dar, după vreo cinci ani, a murit și el... Apoi, conform cu "principiul eternei reîntoarceri", cei doi prieteni... s-au născut din nou...

Și într-o zi, când stăteau de vorbă și-au adus aminte de acordul dintre ei referitor la prevenirea morții... Kolux a încercat la un moment dat, să îi salveze viața lui Lastor, dar nu a reușit !... Și a tot încercat în nenumărate vieți repetate... Și când a fost poate la a milioana repetare a vieții, Kolux a reușit să îi salveze viața ! Atunci, în cea clipă, lumea a încremenit ! Începea o nouă etapă în evoluția Universului !...

SECRETUL SUCCESULUI

Dacă se întâmplă ceva bun în viața ta, folosește-te de această oportunitate, dacă se întâmplă ceva rău, să ști să tragi foloase de pe urma răului respectiv – acesta este secretul succesului multor oameni celebri; așadar, nu uita să transformi răul în bine, să te folosești de împrejurări, de prieteni și de dușmani și vei avea succes !...

MISTERELE CUNOAȘTERII

Conform definiției din dicționar, cunoașterea înseamnă... "a ști, a aprecia, a judeca, a observa, a remarca, a înțelege, a explora..." Dar... de ce există cunoașterea ? Cu alte cuvinte, care este cauza cunoașterii ? Pentru a răspunde la această întrebare, este bine ca mai întâi să se precizeze că sunt diferite forme de cunoaștere: cunoașterea intuitivă (percepția lucrurilor), cunoașterea instinctuală, cunoașterea genetică, cunoașterea religioasă (sau credința), cunoașterea culturală (tradiția scrisă sau orală), cunoașterea spirituală (sau revelația), cunoașterea științifică și tehnică sau practică... Toate aceste forme ale cunoașterii au apărut mai întâi ca urmare a necesității de a... supraviețui ! Dacă mediul de viață al oamenilor ar fi fost optim, neagresiv, atunci, probabil că nu ar fi fost necesară... cunoașterea. Dar, întrucât mediul de viață (mediul planetar, cosmic) a fost și este agresiv, a apărut necesitatea de a se dezvolta mai multe procese capabile să ofere o anumită protecție organismelor... Printre aceste procese (poate că este cel mai eficient proces) se numără și așa-numitul proces de cunoaștere (au procesul cognitiv).

Printre efectele *cunoașterii* se pot specifica: contribuie esențial la supraviețuirea speciei umane; are efecte diverse în ceea ce privește modificarea mediului planetar; contribuie la optimizarea vieții...

Aceasta ar fi cauza principală a apariției cunoașterii... Pe de altă parte, există câteva mistere ale cunoașterii; printre aceste mistere, se pot aminti:

- Dacă existența este infinită, atunci cunoașterea este și ea infinită ?
- Este posibilă o cunoaștere abisală ?
- Dacă există o realitate infinit de complexă, atunci în ce măsură poate fi cunoscută ?
- Se poate cunoaște numai o realitate compatibilă cu... subiectul cunoscător sau se poate cunoaște și o realitate incompatibilă cu subiectul cunoscător ? (subiect cunoscător – adică "ființa care poate cunoaște").
- S-ar părea că există cel puțin două limite în cunoaștere: limita de complexitate (nu se poate cunoaște o realitate oricât de complexă) și limita de compatibilitate (nu se poate cunoaște o realitate care să nu aibă nici un fel de legătură cu subiectul cunoscător, respectiv cu individul care vrea să cunoască realitatea); se pune așadar o întrebare și anume, care sunt aceste limite ? De asemeni se mai poate menționa că nu se poate cunoaște decât un număr finit de Universuri, (capacitatea de cunoaștere trebuie să fie compatibilă cu capacitatea creierului uman de a procesa informațiile).
- Câte ființe din Univers pot să cunoască realitatea ?
- În ce măsură pot fi cunoscute ființele din Univers ?
- Cunoașterea, la rândul ei, poate fi... cunoscută ?
- În ce măsură pot fi cunoscute... enigmele ? (Pot fi cunoscute TOATE ENIGMELE ?)
- **Adaptarea** (la mediul de viață) este cauza apariției inteligenței, gândirii, sentimentelor și a cunoașterii ?...

Iată, acestea sunt câteva mistere ale cunoașterii care vor fi elucidate cândva...

DESPRE MULTIPLELE POSIBILITĂȚI ALE REÎNVIERII

Există mai multe concepții despre moarte... Unii cred că după moarte nu mai urmează nimic. Un om moare, apoi corpul, fie că putrezește, fie că este ars și devine cenușă... Și apoi, nu mai rămâne decât amintirea, urmașii, realizările, dar care, încet, dispar odată cu trecerea timpului... Alții cred că după moarte mai urmează ceva... că există viață după moarte... Că spiritul supraviețuiește... Că există reîncarnare !...

Așadar poate că după moarte va mai urma ceva, poate că nu există de fapt un sfârșit al vieții... Ce urmează după moarte ? Este dificil de precizat, totuși se poate presupune... Așadar cei care cred că după moarte va mai fi ceva, speră că după moarte:

- fie vor relua viața exact cum a fost (eterna reîntoarcere) – se vor naște din nou și apoi vor trăi identic, dar nu își vor aduce aminte de această reluare identică a vieții lor;
- fie se vor naște din nou, dar nu mai reiau identic viața precedentă, ci vor trăi altfel; vor trăi altfel, într-un Univers Alternant;
- fie se vor reîncarna altundeva și altcândva...
- fie se vor reîncarna, dar în trecut, într-o altă epocă, într-un alt loc sau poate chiar pe o altă planetă;
- fie se vor reîncarna într-un Univers Paralel;
- fie vor avea altă înfățișare, în același Univers sau în altul...

Iată așadar ce complicată este viața, ce complicată este SUPRAVIEȚUIREA ! Ce se poate spune, în final ?... În definitiv, se poate spune că, de fapt, după moarte, fiecare va avea parte de ceea ce va alege... Dacă va alege neantul, va avea parte de neant, dacă va alege eternitatea, va avea parte de eternitate...

DESPRE SENTIMENTELE MULTIPOLARE

Un gânditor din secolul XX, Leon Birnbaum, scria următoarele:

"Dacă sistemul nostru solar ar fi avut doi Sori de culori diferite – să zicem roșu și albastru – situați în focarele elipsei se revoluție a Pământului și Pământul și-ar fi menținut mișcarea de rotație, atunci gândirea noastră ar fi fost tripolară, ca urmare a succesiunii repetate lumină roșie – lumină albastră – întuneric."

(Leon Birnbaum – " Introducere în Logosofie – eseu asupra unei gândiri n-polare", Editura Litera, București, 1983, pag. 10).

Desigur că dacă alături de Soare ar fi existat și alte stele asemănătoare și dacă pe planeta Pământ ar fi putut în aceste condiții să apară viața și conștiința, atunci ar fi posibil ca gândirea să fi fost mult mai complexă... Gândirea ar fi fost nu binară sau bipolară (așa cum este acum, adică definită printr-o polaritate, de exemplu: bun – rău, adevărat – fals, mic – mare, urât – frumos, etc.) ci ar fi putut să fie multipolară (n-polară). Cum ar fi să ai o gândire... tripolară ? Cum ar arăta o gândire tripolară este greu de înțeles, este greu de descris... Este greu de înțeles, deși nu imposibil, ce înseamnă să existe, spre exemplu, alături de... adevăr și fals, să existe așadar și ALTCEVA...

Pe de altă parte, să ne gândim că sentimentele au avut și au un rol esențial în viața organismelor în general și al omului în particular... Și în cazul sentimentelor

există o polaritate (așadar polaritatea este înțelesă așa cum s-a arătat)... Întrebarea care se pune (și la care de fapt nu se poate răspunde, deocamdată), este dacă ar fi existat o gândire multipolară, atunci ar fi existat și sentimente... multipolare ? Iată o listă în care sunt enumerate câteva sentimente "pozitive" și "negative" la care se pot adăuga și sentimentele multipolare derivate...

Sentimente pozitive

- Calm
- Frică
- Tristețe
- Descurajare
- Liniște
- Plăcere
- Fericire
- Distracție
- Relaxare
- Concentrare

Sentimente negative

- Mânie
- Curaj
- Bucurie
- Speranță
- Agitație (neliniște)
- Durere
- Suferință
- Plictiseală
- Oboseală (stres)
- Neatenție

Toate aceste sentimente se pot "neutraliza" și poate rezulta un gen de sentiment... nedefinit (curajul neutralizează frica și invers, spre exemplu)... Totuși, mă întreb, încă odată, oare cum ar fi să ai și alte sentimente... multipolare ? Cum ar fi ?

(Spre exemplu, în cazul polarității tristețe-bucurie, al treilea sentiment care ar putea fi ?) Poate că alte ființe ar putea avea o multitudine de sentimente pe care nici nu le bănuim noi, cei care trăim în această lume și avem o gândire... bipolară...

Observație

Unele sentimente au o dezvoltare remarcabilă, spre exemplu iată următoarea dezvoltare:

...neliniște→amenințare→agitație→teamă→frică→groază→teroare→panică→delir→
→agonie...

sau

...nemulțumire→enervare→mânie→furie...

Dar nu toate sentimentele se dezvoltă asemănător...

Pe de altă parte, sentimentele pot fi folosite pentru a influența comportamentul oamenilor, pentru că, după cum se știe, psihicul oamenilor este foarte sensibil la amenințare și la... promisiune...

INVULNERABILITATE, INDESTRUCTIBILITATE, BOLI

Cred că mai mult decât orice altceva oamenii ar fi trebuit să fie invulnerabili și respectiv indestructibili ! Invulnerabili, adică oamenii să nu fie răniți sau atacați, indestructibili, adică oamenii să nu fie nimiciti, să fie rezistenți la orice acțiune de oriunde ar proveni... Să ne gândim la boli... De cele mai multe ori oamenii sunt vulnerabili la boli și sunt distruși de diverse boli... În general, bolile au diverse cauze, cum ar fi:

- boli determinate de mediu – boli datorate unor microorganisme, viruși; boli determinate de locul în care trăiesc (climă, câmp geomagnetic, ecosisteme, etc.);
- boli determinate de oamenii înșiși – datorită interacțiunii sociale apar diverse boli psihice și somatice (nevroze, psihoze, boli cardiovasculare, etc.);
- boli proprii – acestea pot fi cauzate de ereditate (boli genetice) sau chiar pot fi provocate de oameni din neatenție sau chiar intenționat (sinucideri, războaie).

Dacă oamenii ar fi invulnerabili sau indestructibili, problema bolilor nu s-ar mai pune... Ei bine, sper ca în viitor, cândva, să se dezvolte o serie de tehnici sau metode prin care oamenii să devină... invulnerabili sau indestructibili... De ce nu ? În fond, cine îndrăznește puțin, va avea parte de... puțin !...

ȘI TOTUȘI, MINUNILE EXISTĂ !

Se zice că minunile au existat cândva, atunci când oamenii nu prea cunoșteau natura... Tot ceea ce nu puteau explica era considerat o minune... Spre exemplu când un om, orb din naștere, la un moment dat, începea să vadă, sau când un om mort, învia... După ce oamenii au început să cerceteze natura, să creeze tot felul de aparate, instalații, dispozitive, mașini, ei bine, după toate aceste creații, minunile au început să dispară... Ei bine, nimic mai fals... Și acum au loc minuni, dar pentru a-ți da seama de ele, trebuie SĂ CREZI ÎN MINUNI !... Cine nu crede, va trăi într-o lume fără început și fără sfârșit și va fi mereu confruntat cu tot felul de griji, de nevoi, de dureri...

Și totuși, minunile există și într-o zi vei înțelege că una dintre minunile acestei lumi, EȘTI CHIAR TU !...

CEVA STRANIU

Un om a visat că s-a aruncat de la etajul nouă, din dreptul apartamentului în care locuia... Ceea ce depășește orice închipuire este că acel om a fost găsit jos, zdrobit, în urma contactului cu asfaltul !... Cu ultimele puteri a povestit că, în acel vis se făcea că, fiind cuprins de deznădejde, credea că viața nu îi mai poate oferi nimic și nu mai are vreun motiv pentru care să trăiască, apoi, după ce a scris pe o foaie de hârtie câteva cuvinte de despărțire, a deshis fereastra și apoi s-a aruncat... în gol !... Dar, asta s-a întâmplat în vis !... A fost un vis, un fel de coșmar, care a devenit... realitate !

Un vis a devenit... realitate, aşadar ! Într-adevăr, cercetându-se apartamentul, s-a găsit că ferestrele erau închise, uşa apartamentului era închisă (a fost necesară spargerea uşii pentru a se intra în apartament)... În sfârşit, întrebarea care s-a pus, a fost aceasta: cum a ajuns acel om jos, pe asfalt ?... Nimeni nu a putut să răspundă la această întrebare ! După mult timp, toată lumea a fost nevoită să admită că acel om a ajuns jos datorită faptului că... A VISAT CĂ S-A ARUNCAT DE LA ETAJ !... Cumva, într-un fel anume, VISUL A DEVENIT... REALITATE !...

PARADOXUL PLANIFICĂRII

Dacă vei planifica o activitate atunci va interveni ceva, se va întâmpla ceva, astfel încât, planificarea nu va fi realizată. Dacă activitatea nu va fi planificată, atunci evenimentele se vor desfăşura în aşa manieră, ca şi când ar fi planificată activitatea !

Acesta este paradoxul: dacă planifici ceva, atunci planificarea este inutilă, întrucât nu se va realiza... Dacă nu planifici nimic, atunci activitatea se va desfăşura ca şi cum ar fi planificată !... Spre exemplu, planifici ca în ziua următoare să mergi într-o excursie. A doua zi, intervine ceva care te va împiedica să te duci în excursie aşa cum ai planificat... Dacă nu planifici nimic pentru ziua următoare, atunci se va întâmpla ceva, un anumit eveniment care te va determina să pleci în excursie !...

Această contradicţie între planificare şi realizarea acesteia, se pare că face parte din farmecul vieţii...

În definitiv, planificarea sau modelarea viitorului, cum se mai numeşte, este ceva greu de realizat cu exactitate... Presupune un mare consum de energie... Sunt multe cazuri în istorie care dovedesc că planificările nu s-au realizat sau chiar dacă totuşi s-au realizat, acestea nu au durat prea mult...

CÂNDVA...

Sunt unii indivizi care nici nu vor să se gândească la călătoria în timp, zicând că acest lucru este imposibil... Trebuie însă spus că ideea de a călători în timp este imposibilă pentru ei, pentru cunoştinţele lor reduse, pentru posibilităţile ştiinţifice de ACUM şi de AICI...

Dar poate că va veni o vreme, când călătoria în timp va fi posibilă...

În definitiv, poate chiar are loc ACUM călătoria în timp, numai că noi nu ştim...

ENIGMELE VIITORULUI - IPOTEZE DESPRE VIITORUL OMENIRII

Cornelius Tacitus scria: "Totuşi eu când aud asemenea legende sau altele asemănătoare, stau în cumpănă, întrebându-mă dacă faptele muritorilor sunt hotărâte de ursiră şi de necesitatea neschimbătoare sau de întâmplare."

(P. Cornelius Tacitus – "Opere", vol. III, "Anale", Cartea a VI-a, 22, p.332, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1964, trad. Andrei Marin).

De fapt, către ce se îndreaptă omenirea ? Se pare că sunt şapte posibilităţi sau direcţii de evoluţie...

- 1) Evoluția pozitivă – omenirea va rezolva toate problemele legate de poluare, resurse, conflicte, catastrofe; vor avea loc descoperiri științifice și tehnologice, vor avea loc modificări ale planetei și ale sistemului solar, creșterea demografică va fi controlată, se vor descopri noi resurse de energie...
- 2) Evoluția negativă – în ciuda progresului științific și tehnic, omenirea decade; decăderea omenirii se poate datora spre exemplu unor evenimente catastrofale (modificări climatice; scăderea resurselor energetice, minerale, alimentare; declanșarea unor războaie sau a unor epidemii devastatoare, etc.)
- 3) Stagnarea – la un moment dat evoluția încetează și omenirea nici nu progresează, dar nici nu decade; omenirea se menține la un anumit stadiu de evoluție, la un echilibru oarecare, indiferent...
- 4) Involuția – datorită unor factori genetici sau de altă natură (spre exemplu oamenii nu mai suportă stresul vieții, are loc "catastrofa psihologică", adică oamenii încep să uite, să nu mai poată... raționa și ca urmare, încep să involueze); nu se mai folosesc, spre exemplu mașinile de orice fel, pentru că nu se mai știe cum se manevrează...
- 5) Schimbarea ondulatorie – este o schimbare de tip: "... creștere – descreștere – creștere – descreștere -..." ; după o anumită evoluție, omenirea stagnează, apoi decade, apoi iar evoluează (dar evoluția este de alt tip decât cea precedentă, nu este identică; (spre exemplu dacă omenirea ar involua ACUM și apoi, după un timp ar începe să evolueze, evoluția nu va mai fi ca și aceasta care presupune știința și tehnica, ci ar fi de alt tip, ar fi o evoluție diferită de aceea presupusă de știință și tehnică)...
- 6) Transformarea – la un moment dat, omenirea se transformă în ALTCEVA, fie datorită tehnologiilor create (spre exemplu datorită nanotehnologiilor, crearea unor organisme hibride și a unor societăți derivate din aceste tehnologii), fie datorită ingineriei genetice (organisme modificate genetic)...
- 7) Contopirea – în urma contactului cu civilizațiile cosmice, omenirea se integrează în structurile cosmice generate de aceste civilizații; în acest context, chiar și timpul va putea fi controlat...

Pe de altă parte, aceste posibilități de evoluție ale umanității, sunt dependente de evoluțiile particulare ale unor structuri secundare:

- a) structurile economico-financiare;
- b) structurile ecologice și cosmice;
- c) structurile socio-politice și demografice;
- d) structurile resurselor (minerale, alimentare, energetice, informaționale),
- e) structurile epistemice (științifice și tehnice).

Între aceste structuri, există interacțiuni și interdependențe și în funcție de rezultatele acestor interacțiuni, va depinde evoluția omenirii sau involuția omenirii sau stagnarea omenirii... Cum va fi viitorul omenirii ? Ceea ce se poate spune cu siguranță este că una dintre cele șapte posibilități precizate mai sus, se va realiza...

În acest moment, nu se știe care anume... Viitorul însă ne-o va arăta... Sau poate că va mai fi o posibilitate ?... Cine știe ?...

CÂTEVA ÎNTREBĂRI

Ei bine, în cele ce urmează, voi formula câteva întrebări... Dar nici măcar nu voi încerca să dau un răspuns !...

- Ce înseamnă dimensiunea ? Ce sunt, de fapt, dimensiunile ?
 - Ce este spațiul gol (sau vid) ? (Misterul spațiului gol; misterul vidului, misterul haosului...)
 - Oare spațiul și timpul nu sunt decât niște iluzii ? De ce spațiul și timpul ar fi iluzii ? (Iluzia spațiului și timpului și conștiința realității)
 - Ce era înainte de spațiu și de timp ? Un alt spațiu și un alt timp ? Nu era nimic ? Atunci ce este... nimicul ? Este o absurditate să întreb ? Atunci ce este... absurdul ?
 - Ce este conștiința ? Care este originea conștiinței ? (Misterul conștiinței)
- Aș fi dorit să răspund la aceste întrebări, dar nu pot, din păcate... Poate că va veni o zi în care voi putea răspunde, totuși, la aceste întrebări, precum și la multe altele...

CREDULITATE, FANATISM, SCEPTICISM, DOGMATISM...

Nu pot să îmi explic de ce unii oameni cred orice cu ușurință, fără a cerceta mai aproape și dimpotrivă, alții nu cred nimic, chiar și după ce s-a demonstrat ceva anume...

Se pare totuși că unul dintre puținele lucruri asupra cărora toți oamenii sunt de acord, este că Soarele... există !... Credulitatea variază de la fanatism și dogmatism, până la scepticism și nihilism (negare absolută).

Să vedem la ce se referă aceste... extreme ale credulității...

- Fanatismul – are următoarele caracteristici ("Wikipedia"):
 - "Dependență nelimitată de o idee, ideologie, religie, socotite norme absolute pentru întreaga colectivitate.
 - Intoleranța față de alte opinii.
 - Pierderea simțului critic.

Fanatismul este agresiv, în general și nu acceptă nici un fel de argumentație."

- Dogmatismul ("Wikipedia"): este o orientare gnoseologică; în această orientare se consideră că există adevăruri absolute în cunoaștere și că există o metodă de a cunoaște."
- Scepticismul ("Wikipedia"): este o concepție care refuză să accepte idei considerate în general adevărate."

Pe de altă parte, credulitatea înseamnă de fapt acceptarea unor cunoștințe, norme de comportament, mesaje, iar incredulitatea înseamnă lipsa de încredere, bănuiala, suspiciunea... Credulitatea este fundamentală pentru trăirile oamenilor, precum și pentru comportamenul acestora...

- Credința ("Wikipedia"): "poate fi o atitudine dinamică, religioasă, conceptuală sau afectivă, în raport cu un ansamblu de obiecte, situații sau persoane, trecute, prezente sau viitoare... În sens rațional, "a crede" înseamnă a face o estimare de probabilitate sau plauzibilitate a realizării sau nerealizării unui eveniment determinat..."

În general se poate spune că întreaga istorie a omenirii, înseamnă de fapt evoluția credinței... Nimic nu poate exista în afara credinței...

DEZVOLTAREA ȘTIINȚEI ȘI A TEHNOLOGIEI, CREȘTEREA POPULAȚIEI ȘI SUPRASOLICITAREA NERVOASĂ – CAUZE ALE UNEI EVENTUALE CATASTROFE PSIHOLOGICE

Există o anumită legătură între dezvoltarea științei, a tehnologiei, creșterea populației și suprasolicitarea nervoasă...

Creșterea populației a implicat, pe de o parte, printre altele, diminuarea resurselor energetice, alimentare, minerale, iar pe de altă parte a determinat, spre exemplu, dezvoltarea științei și tehnologiei (există mai multe persoane, respectiv există mai multe creiere care pot procesa și pot genera *informații* mai eficient decât un număr restrâns de creiere).

Pe de altă parte, precum se știe, capacitatea de procesare a informației a unui creier oarecare este limitată... Pentru a putea face față la uriașa cantitate de informație, trebuie fie să se realizeze o strictă specializare a creierelor, fie să se... renunțe la procesarea informațiilor, în caz contrar, ar rezulta o suprasolicitare nervoasă...

(Aici, atunci când s-a făcut referirea la "creier", s-a subînțeles că este vorba despre o persoană oarecare...)

Așadar, rezultă o grupare a persoanelor... persoane care au diverse specializări (se formează astfel, grupul sau comunitatea fizicienilor, comunitatea chimiștilor, comunitatea inginerilor, comunitatea electroniștilor, etc.). Așadar, prin această grupare a persoanelor se stabilește de fapt o... legătură de comunicare și de înțelegere...

Pe de altă parte, rezultă o scădere a comunicării dintre grupurile realizate (grupul fizicienilor nu se va putea înțelege decât cu greu cu grupul pictorilor, spre exemplu)...

În ultimă instanță, rezultă o scădere a comunicării dintre persoane...

La aceasta se va adăuga o accentuare a tensiunii psihice, a încordării nervoase, concomitent cu scăderea resurselor (de orice fel – alimentare, energetice, minerale, etc.)... Ca urmare, are loc o prăbușire a funcțiilor psihice sau cel puțin o scădere a unor capacități psihice (cum ar fi memoria, percepția, intuiția, învățarea, etc.).

În final poate că va avea loc o catastrofă a sistemului psihic cu consecințe imprevizibile... Oamenii nu vor mai putea învăța, memora, intui, nu vor mai putea comunica, pentru că și limbajul va involua... Poate că vor avea loc numeroase sinucideri în masă...

Se va reveni poate la... comuna primitivă...

Este un scenariu pesimist, care poate că nu se va realiza...

DIVERSITATE (PLURALITATE), UNITATE, INFORMAȚIE

Diversitatea generează informație, iar unitatea reduce informația. Cu toate acestea, un exces de informație sau un deficit de informație nu este o situație întâlnită prea frecvent. În general, există un echilibru între diversitate și unitate, între generarea informațiilor și reducerea (compunerea) informațiilor... Pe de altă parte, INFORMAȚIA se conservă (informația nici nu se pierde, nici nu se câștigă, ci se transformă dintr-o formă în alta, ca și energia și substanța). Ca urmare nu poate exista o diversitate (pluralitate) absolută, nu poate exista o unitate absolută în acest UNIVERS...

DESPRE CONSTANTELE FIZICE

În știință, o constantă fizică este o mărime fizică a cărei valoare numerică este fixă. Spre exemplu:

Constantă	Simbol	U.M.	Valoare cf. CODATA 2006	Valoare cf. STAS 2848-89
viteza luminii în vid	c	$\text{m}\cdot\text{s}^{-1}$	299 792 458 (prin def.)	299 792 458 (prin def.)
constanta gravitațională	G	$\text{m}^3\cdot\text{kg}^{-1}\cdot\text{s}^{-2}$	$6,674\,28(67)\times 10^{-11}$	$6,672\,59(85)\times 10^{-11}$
constanta lui Planck	h	$\text{J}\cdot\text{s}$	$6,626\,068\,76(52)\times 10^{-34}$	$6,626\,075\,5(40)\times 10^{-34}$
masa lui Planck	$m_{\text{P}} = \left(\frac{\hbar c}{G}\right)^{1/2}$	kg	$2,176\,44(11)\times 10^{-8}$	$2,176\,71(14)\times 10^{-8}$
lungimea lui Planck	$l_{\text{P}} = \left(\frac{\hbar G}{c^3}\right)^{1/2}$	m	$1,616\,252(81)\times 10^{-35}$	$1,616\,05(10)\times 10^{-35}$
timpul lui Planck	$t_{\text{P}} = \left(\frac{\hbar G}{c^5}\right)^{1/2}$	s	$5,391\,24(27)\times 10^{-44}$	$5,390\,56(34)\times 10^{-44}$
sarcina elementară	e	C	$1,602\,176\,487(40)\times 10^{-19}$	$1,602\,177\,33(49)\times 10^{-19}$

(http://ro.wikipedia.org/wiki/Constant%C4%83_fizic%C4%83)

Valorile constantelor fizice s-au modificat de fapt (foarte mult) în decursul timpului. Ce implicații ar avea aceasta ? Una din dintre posibilele implicații ar fi aceea că, în trecutul Universului, după evenimentul BIG BANG, structurile cosmice generate ar fi fost altele !... Cândva, după ce a avut loc "MAREA EXPLOZIE", după ce a apărut UNIVERSUL, ar fi putut ca, spre exemplu, viteza particulelor elementare să fie mai mare decât viteza luminii în vid, cu alte cuvinte, ar fi putut exista TAHIONI, adică particule care să se deplaseze cu viteze mai mari decât viteza luminii în vid ! (După cum se știe, ACUM viteza luminii în vid este viteza maximă de deplasare a particulelor în Univers).

De asemenea, ATUNCI, la începutul Universului, ar fi putut să existe o gravitație cu mult mai mare decât este ACUM, ar fi putut să existe sisteme mult mai complexe decât sistemele actuale... În general, constantele fizice ar fi putut avea valori mai mari decât acelea pe care le au actualmente... Altfel spus, constantele fizice, nu sunt de fapt... constante, valoarea lor numerică nu este absolut fixă, ci variază și ele, însă, este drept, variază inimaginabil de lent... Ar putea exista o legătură între expansiunea Universului și constantele fizice, în sensul că totuși, constantele fizice se modifică și că nu se poate vorbi de constante absolute, eterne...

O IDEE...

Iată o idee care poate fi dezvoltată... Pe scurt, lucrurile stau în felul următor...

În timpul celui de-al doilea război mondial, națiștii au descoperit un Obiect Zburător Neidentificat, care se prăbușise undeva, într-o zonă din Antarctica... În interiorul acestui Obiect Zburător Neidentificat, se aflau trei ființe stranii, cu un vag aspect uman, pe care le-au dus într-un laborator secret... Laboratorul se afla undeva într-o zonă montană, fiind amplasat la o adâncime de 200 m. Era de fapt un buncăr !... Aici lucrau cinci savanți care încercau să creeze tot felul de arme pentru națiști... Ființele acelea au ajuns așadar, aici... Cei cinci savanți au încercat să studieze acele ființe stranii... La un moment dat, s-a întâmplat ceva... Ceva indescritibil... Cert este că după terminarea războiului savanții și ființele au continuat să stea în acel buncăr, oamenii fiind convinși că războiul continua... Acolo, în laboratorul acela subteran, se produceau lucruri stranii... Cei cinci savanți (Eliot Tudle, fizician, Hanna Bingel, biolog, Tranck Tilton, matematician, Gregor Meid, medic și Irji Golden inginer chimist), cercetau mereu și credeau că afară, dincolo de laborator, războiul continua !... În acel spațiu, care avea o suprafață de circa o sută de metri pătrați și o înălțime de circa cinci metri, se pare că se crease... VIAȚA ETERNĂ ! Indiferent de ceea ce se întâmpla afară, în lume, în UNIVERS, cei cinci oameni și cele trei ființe extraterestre, continuau să existe veșnic !... Însă nu mai puteau ieși din acel spațiu !...

În acest moment, mă întreb așa: oare cum voi continua, cum voi dezvolta această idee ? ...

IPOTEZĂ ȘI CERCETARE

Ipoteza este o presupunere enunțată pe baza unor fapte cunoscute cu privire la fenomene (sau legături între fenomene) care nu pot fi observate direct sau cu privire la esența fenomenelor, la cauza sau mecanismul intern care le produce (DEX – Dicționarul Explicativ). Așadar ipoteza este o presupunere cu caracter provizoriu, formulată pe baza datelor experimentale existente la un moment dat sau pe baza intuiției, impresiei...

Sinonime – presupunere, prezumție, supoziție...

În matematică, ipoteza înseamnă ansamblul proprietăților date într-o demonstrație și cu ajutorul cărora se obțin noi propoziții.

Geneza ipotezei – sunt câteva etape sau faze definitorii în cadrul formulării unei ipoteze:

- a) existența unei situații neelucidate (existența unui mister);
- b) formularea unor întrebări adecvate, explicite au implicate (altfel spus, existența unei nedumeriri, a unei îndoieli);
- c) încercarea de a formula o explicație.

Succint: Întrebare / nedumerire → Răspuns / Explicație → Ipoteză

Ipoteza reprezintă o parte a activității de cercetare.

Prin definiție, activitatea de cercetare se referă la producerea de noi cunoștințe, care pot fi noi, numai dacă sunt recunoscute ca atare de către o societate oarecare (o anumită comunitate a savanților – a fizicienilor, a matematicienilor, a chimiștilor, a geografilor, a filozofilor, etc.); în caz contrar, nu poate fi vorba de activitate de cercetare, ci de documentare. (Wikipedia / www.Wikipedia.org / cercetare).

Este de făcut însă o remarcă și anume că, de fapt, cunoașterea rezultată în urma activității de cercetare, poate fi considerată ca fiind nouă chiar dacă nu este recunoscută de o comunitate a savanților, aceasta fiind rezultatul studiilor unor cercetători solitari, dar pasionați de știință, de filozofie, de cunoaștere, în general...

Pe de altă parte, există, în acest context, un anumit risc atunci când este formulată o ipoteză. *Riscul de ipoteză* reprezintă un raport, pe de o parte între inteligibilitate sau comprehensibilitate (ipoteza trebuie înțeleasă) și pe de altă parte, acceptabilitate (o ipoteză trebuie să fie acceptată într-o anumită măsură de către un anumit grup de oameni) și straniețe (ipoteza trebuie să conțină ceva nou și pe cât posibil frapant, care să intereseze, să genereze alte posibilități, alte modalități de interpretare a unor fapte, a unor fenomene sau a realității însăși). O ipoteză implică întotdeauna un risc pentru cel sau pentru cei care o formulează, deoarece conduce, în cazul cel mai nefericit, la discreditarea autorului sau autorilor, dacă ipoteza se va dovedi falsă, prea stranie sau dimpotrivă, prea puțin interesantă, ori este neinteligibilă sau, în sfârșit, este prea puțin accesibilă... Mai este de subliniat și faptul că multe ipoteze sunt convenționale, atunci când derivă nemijlocit în cadrul unor teorii, altele sunt ipoteze non-convenționale, atunci când, dimpotrivă, nu derivă în cadrul teoriilor. Ipotezele non-convenționale au inevitabil deficiențe și limite, dar deschid în același timp noi posibilități de cunoaștere a realității...

Ar mai fi de notat câteva aspecte legate de raportul dintre cercetare și emoție...

Atunci când cercetezi ceva anumit, un individ poate avea diverse emoții, sentimente sau trăiri, printre care se pot enumera: curiozitate și teama de necunoscut; confuzie și incertitudine; dezorientare și deprimare; speranță, încredere în sine sau resemnare; satisfacția de a cunoaște sau amărăciunea eșecului...

Toate aceste emoții, sentimente sau trăiri le au toți cei care cercetează, toți cei care îndrăznesc să formuleze diverse ipoteze...

Oricum, totuși, este mai bine să încerci să faci ceva, să afli ceva, decât să nu faci nimic, decât să fi la fel de lipsit de cunoștințe ca atunci când ai început să cercetezi...

CÂTEVA IPOTEZE NON-CONVENȚIONALE

De-a lungul timpului m-am gândit la câteva ipoteze care mi s-au părut demne de a fi menționate în cele ce urmează. Pe scurt, aceste ipoteze la care m-am gândit, sunt:

- **Conservarea generalizată și echivalența generalizată.**

- Pentru orice sistem și în orice proces, cantitățile de energie, de masă (substanță) și de informație sunt constante.
- Cantitățile de substanță, de energie și de informație sunt echivalente (se transformă neîncetat într-un anumit fel, respectând anumite legi).

- **Despre varietățile de spațiu și timp.**

Legat de această ipoteză (respectiv că nu există un spațiu unic și un timp unic, dimpotrivă, există nenumărate spații și timpuri), sunt de făcut mai multe remarci:

a) - Spațiul (și expansiunea spațiului) se generează prin consum (transformare) de substanță, energie, informație și reciproc, prin descompunerea (dezintegrarea) spațiului se generează substanță, energie, informație).

- Timpul (și implicit expansiunea timpului) se generează prin consum (transformare) de spațiu, substanță, energie, informație, și reciproc, prin descompunerea (dezintegrarea) timpului, se generează spațiu, substanță, energie, informație...

- Dacă se ajunge la SATURAȚIE , după formarea spațiului (și expansiunea acestuia) și apoi prin surplus de substanță, energie, informație, se generează TIMPUL. Altfel spus, TIMPUL este rezultatul existenței prealabile a spațiului, substanței, energiei, informației, este o REZULTANTĂ a acestora !

- Despre câteva noțiuni:

- Repartizarea substanței în spațiu este reprezentată prin noțiunea de densitate.
- Manifestarea energiei în timp este reprezentată prin noțiunea de acțiune.
- Raportul dintre densitate și acțiune generează producția de informație.

- Remarcă: o densitate mare și o acțiune intensă determină o producție mare de informație; o densitate mică și o acțiune având o intensitate redusă, determină o producție mică de informație.

b) Referitor la spațiu, este de notat, următoarele:

- Trecerea de la o dimensiune la alta se face printr-o translație sau printr-o rotație într-un spațiu primordial adimensional, numit și spațiu amorf (singura caracteristică a acestuia este întinderea); dimensionarea spațiului amorf, determină spațiul structurat. Cu cât crește numărul dimensiunilor spațiului, cu atât spațiul devine mai complex și depășește capacitatea de înțelegere sau de percepție a informației referitoare la structura spațiului.

Exemple: a) Trecerea de la dimensiunea 0 (zero) (punct), la dimensiunea 1 (unu) (dreapta) – se face prin translația punctului .

b) Trecerea de la dimensiunea 1 (dreaptă), la dimensiunea 2 (plan) – se face prin translația drepte SAU prin rotația drepte.

c) Trecerea de la dimensiunea 2 (plan) la dimensiunea 3 (volum) - se face prin translația planului sau prin rotația planului .

d) Trecerea de la dimensiunea 3 (volum) la dimensiunea 4 (hipervolum) se face prin translația volumului sau prin rotația volumului.

- Este de menționat, raportul dintre dimensiunile inferioare și dimensiunile superioare; spre exemplu, pentru a înțelege, dimensiunea doi este dimensiune inferioară pentru dimensiunea 3 și este dimensiune superioară pentru dimensiunea unu. De fapt, trecerea de la o dimensiune la alta se face considerându-se că dimensiunea superioară este definită ca fiind... *timp* pentru dimensiunea inferioară. Astfel, fie cazul succesiunii de planuri, în cazul trecerii de la dimensiunea 2 la dimensiunea 3; atunci, se poate fi considerată că dimensiunea 2 reprezintă de fapt... timpul însuși, pentru dimensiunea 3; altfel spus, dimensiunea a treia poate fi considerată ca fiind timp pentru plan... O ființă dintr-un plan va considera că dimensiunea a treia este *timp* pentru spațiul bidimensional; așadar o ființă care se află în interiorul unui spațiu inferior, va considera că dimensiunea superioară este de fapt un *timp*... Va fi o dimensiune "fluidă", variabilă, mobilă și dimpotrivă, ființele care se află în exteriorul unui spațiu inferior, vor considera dimensiunea superioară ca fiind spațiu pur – dimensiunea "se solidifică".

c) Alte varietăți de spațiu – sunt nenumărate varietăți de spațiu, dintre care se pot specifica: spații transdimensionale – spații fracționate (sau spații iraționale), spații cu dimensiune negativă, spații cu dimensiune complexă – toate aceste spații necesită un studiu specific și o abordare atentă.

- Despre Marele Univers și Hiprestructură

Universul actual, așa cum îl cunoaștem, face de fapt parte dintr-un ansamblu hipercomplex (adică de o complexitate inimaginabilă), este numai un *fragment* din acest ansamblu; acest ansamblu a fost denumit *MARELE UNIVERS*. Așadar, noțiunile de HIPERSTRUCTURĂ și de MARELE UNIVERS (HIPERUNIVERS) sunt necesare pentru a explica, pentru a înțelege existența și originea Universului. Dacă se admite că Universul este integrat într-o structură superioară (numită "Hiperstructură"), care include și alte Universuri (și care, împreună formează, așadar, Marele Univers), atunci se poate înțelege de ce există Universul și care este originea acestuia...

- Despre pluralitatea biosferelor și rolul acestora în Univers

Biosfera terestră nu este unică în galaxie. Alături de ea sunt dispersate în galaxia Calea Lactee o mulțime de alte biosfere. Se pare că rolul acestora, este acela de a asigura un relativ echilibru intern, o relativă stabilitate a galaxiei. Există moduri specifice de reprezentare și de manifestare a acestora (spre exemplu, pot fi biosfere mici, medii, mari, gigante și supergigante, pot fi biosfere stabile sau instabile, etc.)... Studiul biosferelor, al repartizării biosferelor în Univers, al conexiunilor dintre biosfere, ar putea constitui obiectul de investigație al unei științe numite, spre exemplu, *cosmobiodinamică*. Această știință, ar putea să apară cândva... Așa cred, așa sper...

- Referitor la originea vieții. Se poate imagina că viața a apărut la un moment dat al evoluției Universului, ca urmare a unui echilibru optim între energie, substanța

și energia Universului... După crearea acelui echilibru, viața nu a mai apărut, ci numai s-a perpetuat și a evoluat... Dacă s-ar putea reface un astfel de echilibru optim, atunci se mai poate repeta apariția vieții... Care este acest echilibru optim ? Rămâne de cercetat...

– **Despre viața după moarte**

Se poate presupune că moartea reprezintă un proces, o modalitate de transformare a informațiilor (stocate în organism), într-o formă de energie "subtilă" (eventual și de substanță "subtilă"), iar supraviețuirea reprezintă o formă de energie "subtilă" (sau câmp fizico-informațional numit și "ultraviolettă"), care poate reveni sau nu în stări degenerate (așadar, se poate transforma în substanțe, energii și informații degenerate, sau degradate, adică în ceea ce numim "corp fizic" sau organism). Într-un anumit sens, se poate spune că adevărata viață începe după... moarte. Se mai poate spune că ultraviolettă reprezintă viața pură, viața neprihănită...

– **Despre fenomenele paranormale**

Complexul de fenomene denumite "fenomene paranormale", reprezintă o modalitate de adaptare la mediul planetar și cosmic a ființelor vii... Reprezintă totodată o formă de energie (diferită de altele – de energia chimică, termică, electromagnetică, mecanică...), reprezintă însă și o altă formă de reprezentare și de manifestare a realității... Este necesar un nou tip de gândire, noi modalități de abordare și o nouă strategie de cercetare pentru a putea cunoaște și a controla aceste fenomene, tot așa cum a fost necesar un nou tip de gândire atunci când s-au descoperit fenomenele cuantice...

– **Despre dualitate, nedeterminare, relativitate**

- Dualitatea undă-corpusul, se referă la comportamentul fotonului, atât ca undă, în cazul unor fenomene cum ar fi refracția, reflexia, difracția, cât și ca particulă (corpusul), în cazul efectului fotoelectric (în anumite situații fotonul este o undă, iar în alte situații, fotonul este un corpusul); acest comportament se poate extinde și în cazul altor particule elementare.

- Principiul de nedeterminare, se referă la faptul că este imposibil să se determine simultan în cadrul unui experiment, atât poziția cât și impulsul unei particule elementare; sunt așa-numitele relații de incertitudine ale lui Heisenberg.

- Relativitatea – unul dintre principiile teoriei relativității, se referă la faptul că viteza luminii în vid are aceeași valoare în toate sistemele inerțiale, sau altfel spus, viteza luminii este considerată ca fiind viteza maximă de deplasare în spațiu a corpurilor fizice. Are drept consecință, printre altele, așa-numitele relații Lorentz (care în esență se referă la dilatarea timpului, dilatarea masei și contracția lungimilor.)

- Se poate presupune că există o alternativă, sau o dualitate la relativitate, respectiv se poate postula faptul că timpul este constant sau absolut pentru toate sistemele de referință inerțiale, dar, în schimb, viteza luminii diferă, altfel spus poate avea loc

"dilatarea" vitezei luminii, putând avea orice valoare; ca urmare, se poate admite că există realități fizice în care semnalele se pot propaga cu orice viteză, chiar simultan și pot fi evenimente care pot avea loc instantaneu, (sau cu viteze cu mult mai mari decât viteza luminii în vid); acest lucru mai implică necesitatea existenței tahionilor, particule cu viteze mai mari decât viteza luminii în vid... Dar mai există o urmare și anume că trebuie să presupunem timpul ca fiind absolut... Dar, alături de timpul absolut este necesar să existe "timpuri relative" sau altfel spus, presupunem că timpul trebuie să aibă o structură ! Putem propune o relație de tip Lorentz pentru viteză astfel:

$$c = \frac{c_0}{\sqrt{1 - \frac{t^2}{t_0^2}}} \quad \text{În această relație, } c \text{ și } c_0 \text{ sunt vitezele luminii în diverse sisteme}$$

de referință, iar t și t_0 reprezintă timpul relativ și respectiv timpul considerat ca fiind absolut sau fundamental... Timpul trebuie să fie structurat !...

Acestea au fost doar câteva ipoteze non-convenționale... Chiar dacă nu vor avea o mare răspândire în societate, chiar dacă din aceste ipoteze nu vor rezulta teorii sau nu vor avea aplicații, totuși ele reprezintă noi abordări ale realității...

EVENIMENTE UNICE SAU RARE

În această lume există mai multe categorii de evenimente: evenimente care nu se produc decât o singură dată (irepetabile), evenimente care se produc foarte rar (odată la un milion de ani sau chiar mai rar), evenimente repetabile și evenimente frecvente... Despre evenimentele unice sau irepetabile și despre evenimentele rare, nu se cunosc prea multe lucruri...

Spre exemplu, apariția vieții în Univers... Este un eveniment foarte rar, poate unic – viața a apărut o singură dată în Univers, după care a evoluat, s-a perpetuat...

În altă ordine de idei, iată ce mi s-a întâmplat, sau poate că... mi-am imaginat, numai... Într-o zi, în timp ce mă jucam la calculator – era un joc care consta în lupta a două echipaje ale unor nave cosmice... Un echipaj era terestru, iar altul era extraterestru... Eu trebuia să coordonez lupta acestora, apăsând pe niște taste... La un moment dat, am văzut pe ecranul calculatorului, un mesaj: " *Apasă pe tasta F2, apasă pe tasta F2...* " Am apăsat pe această tastă... Ei bine, atunci mi-a fost dat să asist la ceva extraordinar ! Nava extraterestră a explodat, iar nava terestră, pur și simplu a ieșit din... ecranul calculatorului și a zburat undeva, departe !... A fost uluitor ! Calculatorul a fost distrus ! Ei bine, iată un exemplu de eveniment unic !... De ce un astfel de eveniment este unic ? Ce se ascunde în spatele evenimentului unic ?... Este greu de răspuns... Evenimentul unic înseamnă, de fapt că timpul este ireversibil, că evenimentele sunt IREPETABILE ! Asta înseamnă, în ultimă instanță că odată cu producerea evenimentelor are loc producerea de informație; dacă evenimentele ar fi repetabile, dacă timpul ar fi reversibil, atunci producția de informație a Universului s-ar diminua, ar predomină dispariția

informației... Ca urmare, evenimentele trebuie să fie unice, procesele sunt ireversibile, tocmai pentru că există o permanentă transformare între substanță, energie, informație, care face ca Universul în ansamblu să existe...

O ÎNSEMNARE DESPRE VINDECARE

Dacă cineva este bolnav și dacă dorește să se vindece din tot sufletul și dacă are un scop în viață, atunci sunt 80 % șanse să se vindece și 20 % șanse să nu se vindece... Dacă însă omul este foarte bolnav, este descurajat, este depresiv, nu are un scop în viață, atunci vor fi 20 % șanse să se vindece și 80 % șanse să nu se vindece... De ce este așa ? Nu se știe... Aceasta este valabil în general, dar trebuie să avem în vedere că se mai întâmplă și minuni... Sunt vindecările paranormale...

GENEROZITATE ȘI RECUNOȘȚINȚĂ

Generozitatea înseamnă mărinimie, dărnicie, noblețe sufletească... Recunoștința înseamnă o obligație morală pe care cineva o are față de cel care i-a făcut un bine... Ești generos atunci când dăruiești ceva fără să ceri nimic în schimb, ești generos atunci când nutrești cele mai frumoase gânduri față de oricine și orice... Ești recunoscător față de ființa supremă, Dumnezeu, ești recunoscător față de părinți, față de strămoși, față de cei ce te-au învățat ceva, față de cei care te-au tratat atunci când erai bolnav, ești recunoscător față de cei ce ți-au salvat viața... Poate că ar fi bine ca măcar din când în când să lăsăm la o parte grijile și obligațiile de fiecare zi și să fim generoși și recunoscători față de cei ce ne-au făcut vreodată un cât de mic bine... Acestea nu sunt cuvinte deșarte, lipsite de conținut... Este ceea ce simt în acest moment... Da, chiar dacă risc să par, poate, plin de sentimentalism dulceag, ei bine totuși nu este așa... Altfel, dacă suntem mereu încordați, nervoși, superficiali, ne vom pierde sensibilitatea, timpul va trece pe lângă noi și noi vom trece prin timp și în final nu vom avea parte decât de uitare și nimicnicie...

Și eu, ca și oricare altcineva am încercat să fiu generos... Și eu, ca și oricine altcineva, sunt recunoscător față de câțiva oameni... Față de mama sunt recunoscător – mi-a slăvit viața de câteva ori și m-a ajutat să fiu mai bun, sunt recunoscător față de un mare prieten care m-a ajutat să fiu mai înțelept, sunt recunoscător față de toți cei care m-au ajutat și încerc să le transmit, cumva, toate gândurile mele bune...

ÎNTREBĂRI...

Iată câteva întrebări interesante...

De ce există mai degrabă ceva decât nimicul ? De ce există mai degrabă relativul decât absolutul ? De ce există mai degrabă finitul decât infinitul ? Ce este dincolo de spațiu și de timp ? De ce există Universul ? De ce există viața ? De ce există conștiința ? De ce există mai degrabă schimbarea decât eternitatea ?...

Trebuie să mărturisesc că am căutat o viață întregă să răspund la aceste întrebări...

Poate că totuși răspunsurile vor veni tocmai atunci când nu mă voi aștepta...

Va fi ca o... iluminare...

SFÂRȘITUL SCHIMBĂRII, ÎNCEPUTUL ETERNITĂȚII – însemnare finală

Trecutul este etern, viitorul este schimbător, iar prezentul este un fel de amestec, un fel de suprapunere între viitor și trecut... Prezentul este concomitent, etern și schimbător... Dacă lumea ar fi eternă, atunci ar exista mulți oameni care și-ar dori ca lumea să fie schimbătoare; dimpotrivă, lumea fiind schimbătoare, sunt mulți oameni care își doresc ca lumea să fie eternă... Așa este viața multor oameni: contradictorie, imprevizibilă, complicată... Este bine ? Este rău ? Nimeni dintre oameni nu va ști dacă este bine sau dacă este rău...

În altă ordine de idei, sunt unii oameni care își doresc să devină nemuritori... Acești oameni, trebuie să știe că pentru a deveni nemuritori, trebuie să lupte, să caute, să viseze, să sperie... Numai cel care nu se sperie de greutățile și suferințele pe care le implică "obținerea" nemuririi, va ajunge să se bucure de o existență nesfârșită...

În ceea ce mă privește, în acest moment, mă simt ca și cum aș fi suspendat în spațiu și timp, undeva, cândva... Nu știu până când voi mai sta așa suspendat, nu știu ce va mai urma...

Ceea ce știu este că... distanța de la nemurire la nimicnicie este de numai un pas...

Cu bine, oameni buni...

C. Borcia

Texte in limba engleză / Traducerea in limba engleza este orientativa...

TEXTS IN ENGLISH

English translation is indicative ...

UNIVERSE, LIFE, CONSCIOUSNESS

- Fantastic prose, notes, assumptions -

Foreword

I suppose you could reduce the complexity of the existence of three components: the universe, life, consciousness ... The universe is everything, life is what gives meaning to the universe, and consciousness is what gives significance to the universe ... In a sense, existence is actually meeting of the Universe, Life and Consciousness ...

In this paper I try to express some thoughts and ideas about the universe, life and consciousness, containing two parts.

The first part consists of two stories. The first story, entitled "ideas generator", is presented a hypothesis ie a computer capable ... create (Otherwise we said, it suggests a certain kind of interaction between life, consciousness and the Universe) ... In the second story, entitled "ULTIMATE EXPERIMENT", is presented a hypothesis that seemed interesting to say the materialization of a ... Universe (ie the possibility of creating a universe is given by ... awareness).

Part two contains more notes and a few assumptions ... I'd signed by hypothesis - hypothesis and the assumption of generalized conservation equivalence generalized assumption event hyperstructure of the Universe, hypothesis plurality biospheres and their role in the universe ...

I hope that, ultimately, to break the idea that there is an interplay between the Universe, Life and Consciousness, they can not be separated! ... There may be a model universe, for example, without taking into account simultaneously and Life and Consciousness ...

Finally, let's note a quote seems very appropriate...

"The reason the universe is eternal is that it does not live for himself, but gives life to others while he is transformed."

Lao Tzu

([Http://www.citate-celebre.com/tag/univers/](http://www.citate-celebre.com/tag/univers/))

Well,

Dr. Chim. Constantin Borcia

(<http://translate.google.ro/?hl=ro&tab=wT#>)

Unforeseeable ...

I will present the most interesting story to follow ... That story was recorded on some sheets of paper, which I found in an abandoned house ... It's a pretty strange story as we shall see ...

"My name is Dorin Bezas I was born in the month of April, day 17, 1958 ... One day, ie on 18 September 2009, I was looking for a photo in 1930 ... The image shows a portion of Lipsani ... To the right of the image were a building, and the buildings were countless people, to the left of the image to see more cars ...

All the photo, I tried to answer the question: why do so many people standing there? ... What is expected? ...

They last a few days ... Again I looked at the picture ... Again me into that atmosphere of that day, again I was wondering ... Why so many people there were looking for? ... I was very surprised, very curious, very intrigued ... I felt something ... The unwritten ... They passed a few weeks ... I was somewhere in a town ... Specifically I was in the village of the Abyss, where I spent my holidays at some relatives ... Suddenly there arose from nowhere, a whirlwind, and then began to see some lightning and thunder to be heard ... Air turbulence was large ... Suddenly I saw a big flash and heard a deafening bang ... I do not know anything ... After a while I woke up ... When I awoke, I was on the street ... Lipsani and sat next to some people ... The image of the photo you are watching with such insistence, as if I had never seen that picture somewhere, well, that picture became ... Reality itself! I do not want to describe the terrible fear came over me! Time travel! ... But ... how was it possible? ... I panicked! ...

Then after a while, I started to calm down ... Then I started talking to a man ... I told the man that come from the future, there will be a war, a devastating war, then the monarchy will be abolished, then it will be a revolution ... The man looked at me with great neîncredre ...

To convince, I showed him the ID and birth certificate, from which it was clear that I was born in 1958, September, 18 day ... I said that I have nowhere to go, I said I was a stranger ... The man took me and then took me into a house ... He told me that I can hold for a while ... After a while, I recules and I wrote some sheets of paper, about what happened to me ... Finally, I think I'll go somewhere far away and I will never return... Looking at those people in 1930, I wonder what they think it will be in the future? What hope do they have? What visions? ... Do I suspect that it will start a devastating war? ... On the other hand, as was done this time travel? It seems that the phenomena occurring in this world that do not understand and do not understand them, ignore them ... And we iluzionăm that ... know them all ... Well we do not know and we will never know everything! We will never know everything ... Perhaps there are extraordinary events that occur, for example, once the ... three billion years! ... Why not ...

October 17, 1930, Bezas Dorin, a certain man ... "

In this text, there was a message ...

"After this strange man is gone, I looked ... After two days I found in the morgue ... He was dead ... I buried a Christian, and the cross I wrote your name, Bezas Dorin, and the years between he lived in, respectively, date of birth: April 17, 1957 and date of death: October 18, 1930 ... God will rest ...

It really will be a war ... World? ... Is it really the king will reign? Will be a revolution? ... Hard to believe !..."

Well, what is said? ... I think the next thing you should say ...

Whenever an event can occur that can not be predicted ... As much as we know, there is something beyond knowledge ... there will always ... UNKNOWN, incredible, strange ... Yes, they exist even when we reach out, even when we colonize planets, even as we cooperate with extraterrestrial beings, even when death will no more death and life will not be life ...

<http://translate.google.ro/?hl=ro&tab=wT#>

ULTIMATE EXPERIMENT / fragment

The experiment began ... Leo's energy aura become intense, beat ever faster, and then expand, at first slowly, then increasingly faster expands, it expands, which is beyond the building, then set surroundings and continue to dilate ... but as it expands, began to become increasingly pale, more pale, more pale ... until the vision disappeared from witnesses ...

It was then one time, one time the universe has disappeared ! ... The stars seemed to be off, gravity seemed to have disappeared ... But this time was so short, incredibly short, one trillionth of a second, maybe less! ... But was enough to produce some changes in the structure of the universe and even in people's lives ...

Increasingly more bizarre phenomena, unexplained began to occur, but this situation has persisted too long or it ... After that everything returns to normal, but normal ... sort of ... mixed with ... the paranormal ...

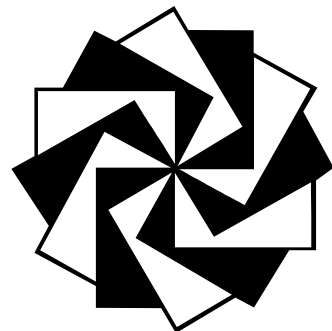
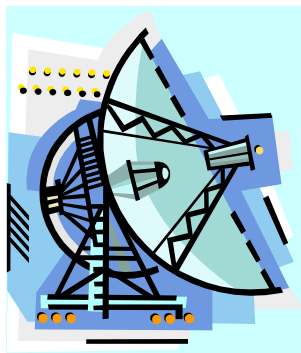
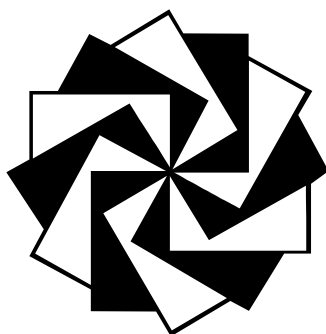
And a few Leo's closest friends, had certainty, belief that the experiment "Transcendent Moment " se modifica cu **Transcendent Moment** failed! Leo created, evidenced a universe !

A universe that exists alongside the current universe, a sort of parallel universe, potentially, be integrated in forever! ... And they were aware of something, a message or something, they crossed the minds, consciences:

"Everyone is capable of changing the structure of the universe in another form, as changing images in a kaleidoscope ... Each can produce a certain image, then another and another ... Or can accomplish great universe in its Hiperstructurii, parallel universe ...

The very largest university POTENTIAL require it, but anyway, not anything, not ever, not anywhere ! Of course, the question is ... Knowing how to do it! ... Is the most hidden and terrible secret of existence and will not know than what it is worth TRULY ..."

(<http://translate.google.ro/?hl=ro&tab=wT#>)

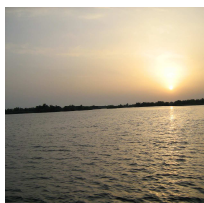

Constantin M. BORCIA : 1956, octombrie, 23;
Facultatea de Fizică - Universitatea București – 1986;
doctor Chimie – Universitatea "Politehnica", 2005, Bucuresti.

Lucrări elaborate (selecție):

- BORCIA, C** : - "Viața mea este ca un labirint (Jurnal oniric)" ȘI "Destinul vieții în Univers" (Anexa: Moartea și supraviețuirea), regie proprie, ISBN 973-0 - 03143 - 3, București, România, **2003**.
- BORCIA, C.**, GEORGESCU I. IULIA - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea", *The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May* **2004**.
- BORCIA, C.**: "Aspecte privind complexitatea proceselor de poluare a mediului acvatic" – IPSI, Venice, **2004**, Curierul de Fizica, Nr. 53, iunie **2005**.
- BORCIA, C** : - "Modelarea matematică a proceselor radiochimice în funcție de regimul hidrologic al sedimentelor dintr-un anumit sector al fluviului Dunărea" – teza doctorat, Universitatea "Politehnica" București, București, octombrie, **2004**.
- BORCIA, C** : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate și fantezie", București, **2005**.
- BORCIA, C** : "Moartea și supraviețuirea – între certitudine și ipoteză", București, **2005**.
- BORCIA, C**: "Acolo cineva veghează (proza fantastică și poezii existențiale)", Editia semnal, Editura Printech, București, Romania, ISBN (10) 973-718 - 521 - 8, ISBN (13) 978 - 973 - 718 - 521 - 1, **2006**
- BORCIA, C**: "Chemarea stelelor (poezii existențiale și însemnări)", Editura Printech, București, România, ISBN 978-606-521-465-1, **2009**
- BORCIA, C**: "Tentatia Necunoscutului (proză științifico fantastică)" Editura Printech, București, România, ISBN 978-606-521-464-4, **2009**
- BORCIA, C** : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate și fantezie", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**
- BORCIA, C** : "Moartea și supraviețuirea – între certitudine și ipoteză", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**
- BORCIA, C** : "DESTINUL VIEȚII ÎN UNIVERS (ESEU ȘTIINȚIFICO-FANTASTIC)", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-533-7, **2010**
- BORCIA, C** : "DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ (PROZĂ FANTASTICĂ)", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-3, **2010**
- BORCIA, C** : „DIVERSITATEA CUNOAȘTERII (REFLECȚII)” , Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-619-8, **2010**
- BORCIA, C** : „LOCUIITOR ÎN LUMEA VISELOR (FICȚIUNI)” , Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-620-4, **2010**

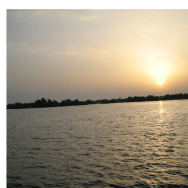

Constantin M. BORCIA – born: 1956, Octobre, 23. Bachelor in Physics (University Bucharest) – 1986; doctor in Chemistry –2005 ("Polytechnic" University of Bucharest); writer.

Elaborate work (short selection):

- BORCIA, C** : - "My life is like a labyrinth (day-dream diary)" AND "The destiny of life in the Universe" (Annex: Death and survival), under own control, ISBN 973 – 0 - 03143 – 3, Bucharest, Romania, **2003**.
- BORCIA, C:** GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea",
The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May 2004.
- BORCIA, C.,** : - "Aspects regarding the complexity of the aquatic environment polluting processes", *IPSI (Internet, Processing, Systems for e-education/e-business, and Interdisciplinaries) review, Venice, 2004, Courier Physics, no. 53 June 2005.*
- BORCIA, C** : - "Mathematical modeling of the radio-chemical processes, function of the hydrological regime of the sediments within a certain section of the Danube" – doctorate thesis, Polytechnic University of Bucharest, Bucharest, October, **2004**.
- BORCIA, C** : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Bucharest, **2005**.
- BORCIA, C** : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Bucharest, **2005**.
- BORCIA, C:** " SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING (fantastic prose and existentialist poems)", Signal edition, Printech publishing house, Bucharest, Romania, ISBN (10) 973-718 – 521– 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**
- BORCIA, C:** "Call of stars (Existentialist poems and notes)", Printech publishing house, Bucharest, Romania, ISBN 978-606-521-465-1, **2009**
- BORCIA, C:** "Temtation of the unknown (science fiction prose)", Printech publishing house, Bucharest, Romania, ISBN 978-606-521-464-4, **2009**
- BORCIA, C** : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Printech publishing house Bucharest, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**
- BORCIA, C** : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**
- BORCIA, C** : "DESTINY OF LIFE IN UNIVERSE (SCIENCE – FICTION ESSAY)", , Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**
- BORCIA, C** : "BEYOND THE EPHEMERAL WORLD (FANTASTIC PROSE)", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-3, **2010**
- BORCIA, C** : „DIVERSITY KNOWLEDGE (Reflections)" - Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-619-8, **2010**
- BORCIA, C** : „INHABITANT IN THE WORLD OF DREAMS (FICTIONS)", ISBN 978-606-521-620-4, **2010**

Alte cărți:

- ⇒ "Moartea și supraviețuirea - între certitudine și ipoteză" – eseu
- ⇒ "Dincolo de lumea efemeră" – proză fantastică
- ⇒ "Chemarea stelelor – poezii existențiale și însemnări"
- ⇒ "Marele mister al Marelui Univers – între realitate și fantezie" - eseu științifico-fantastic
- ⇒ "Tentația necunoscutului" - proză științifico-fantastică
- ⇒ "Universuri imaginare" – ficțiuni
- ⇒ "Locuitor în lumea viselor" – ficțiuni
- ⇒ "Un paradis pentru fiecare" – scenete umoristico-absurde
- ⇒ "Destinul vieții în Univers " – eseu științifico-fantastic
- ⇒ "Societatea fără principii " - scenete umoristico-absurde
- ⇒ "Realități subiective" – ficțiuni
- ⇒ "O lume fascinantă" – schițe umoristice
- ⇒ "Diversitatea cunoașterii" – reflecții

" Fiecare OM este capabil să schimbe structura Universului într-o altă formă, la fel cum se schimbă imaginile într-un caleidoscop... Fiecare poate produce o anumită imagine, apoi alta și alta... Sau poate realiza în Marele Univers, în cadrul Hiperstructurii acestuia, UNIVERSURI PARALELE... Însuși MARELE UNIVERS impune aceasta, dar nu oricum, nu orice, nu oricând, nu oriunde ! Bineînțeles, problema care se pune este de... A ȘTI CUM SĂ FACI ASTA !...

Este cel mai ascuns și teribil secret al EXISTENȚEI și nu îl va cunoaște decât cel ce va MERITA CU ADEVĂRAT...

Dar, până la urmă, TOȚI ÎL VOR AFLA, TOȚI VOR MERITA...

PÂNĂ ATUNCI, PACE VOUĂ, OAMENI BUNI !... "

ISBN 978-606-521-672-3

978-606-521-672-3